

De Amsterdamsze gaare-keuken

bron

De Amsterdamsze gaare-keuken. S. en W. Koene, Amsterdam 1796

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_ams007amst01_01/colofon.php

© 2013 dbnl

Tot de blyhertige geesten.

Vrolyke Gasten,
Komt voegt u by den Dis,
En wilt toe tasten
Van alles wat 'er is;
Het is een klein Bancquet,
Dat u word voor gezet,
Geen Snippen nog Patryzen,
Maar menig schoon Geregt,
Op Nieuwe Wyzen.

Maar gy moet weten,
Dat in deez' Keuken schoon
Niet valt te Eeten,
Maar van Zang op veele Thoon;
Kiest ieder u geryf,
Tot Vreugd en Tyd-verdryf,
Met vrolykhied der Zinnen,
Voor die de Melody,
Of Zang, beminnen.

De Amsterdamsze gaare-keuken, met den blyhertigen op-disser.

Voor Jonge en Ouwen; Mannen en Vrouwen;
 Vrysters en Vryers; Droevers en Blyers;
 Herders en herderinnen; liefhebbers van 't minnen;
 Matroozen en zoldaten; Procureus en Advocaten;
 Voor Steeluy en Boeren. Staat niet te loeren;
 Kiest voor kleyne prys. Dees dis met veele Spys;
 Voor veelderley monden; Dog meest voor gezonden,
 Tot geen voedzel van 't lyf; Maar vreugd en tydverdryf;
 Want dit moetje weten, 't is zingen en niet t'eten.

Het Gastmael van een Advocaat, die zyn zelfs inbeelden dat hy dood was en hoe hy herstelt is.

Stem: Van de Parnassen Berg.

Hoord wat 'er is bedreven, Vrienden luystert na dit lied, Dat ik te kennen geven,

't is tot Rotterdam geschied, Al van een Advocaet, Zeer schrander in der daed, Hoe dat hy op een tyd, Raekte zyn zinnen kwyt: Van 't Regthuys kwam hy treden, Daer hy had een zaek beplyt.

Zo als hy t'huys quam treden, Ging hy aen stonds na zyn bed, De vrouw die dagt op heden, Wel wat of myn man dog let, Dat hy zo zonder praet, Terstond na bed toe gaet; Zy sprak myn Lief minjoot, Wat is u droefheyd groot: Hy zeide laet myn leggen, Want gy ziet ik ben dood.

Dat deed de vrouw verschrikken, Dagt wat raer bescheyd is dat; Zy wou hem gaen verquikken, Met wat wyn of ander nat En komt zo by haer Man, heeft hem gesproken an; Het is tot u geryf Hy sprak tegen zyn wyf, Ik ben al uit de Waereld En gelyk de dood zo styf.

Zyn vrienden wilt het weten, Kwamen kyken wat hem schort: Gy diend wel wat te eten, Of gy doet u lyf te kort: Zy spraken zoet en zagt, Maer hy sloeg het geen agt En dan eens met geweld, Daer hy bleef zo gestelt En sprak ik ben gestorven, Van de dood ter neer geveld.

Daerom laet myn nu rusten, Want al die gestorven zyn, Geen eeten meer en lusten, Of zy weeten van geen pyn, Wat helpt myn het brood; Want ik ben nu al dood, Zo beelde hy hem in En 't stond vast in zyn zin! Het praten mogt niet baten, 't Was om niet wat met beginnd.

Het duurde zeven dagen, Dat hy niet in't minst genood, 't Was hem in 't hooft geslagen, Want hy meende hy was dood; Hy was 'er digt aen toe, Of hy zou sterven doe, Maer men dagte een

list, Daer hy niet af en wist, Zy dekten daer een tafel, Met veel spyzen opgedist.

Terstond quamen de lieden, Die men daer had toe verzogt, Op dat het zou geschieden, 't Geen dat zy hadden bedogt: Die gingen haer ontkleen, Tot op haer naekte leen, Daerover een wit hembt, Gelyk men is gewent, Gelyk als doode luiden, Zitten aen een tafel jent.

Zy aten en zy dronken, En zy waren zeer verheugd: De zieken lag te ronken, Dog wat hoor ik daer voor vreugd: Hy sprak met goed fatzoen, Wel wat is hier te doen, Ik hoor een groot rumoer, Van d' duyker of zyn moer, Wat zitten daer voor menschen, Aen de tafel op de vloer.

Zy spraken wy zyn dooden, die hier zitten aen den dis, wy komen u ook noden, Om te eeten vleesch en vis; Wy leven zoet en wel En hebben geen gekwel; Wy drinken ook de Wyn En weten van geen pyn; Gy zyt nu kort gestorven, Komt wilt met ons vrolyk zyn.

De zieken sprak met wonder, Wel eeten de dooden dan, Dat is al wat byzonder; Ia zo sprak een dooden man, Wy eeten onbevreesst En vermaken onze geest, Komt hier ook mede by En zet u nevens my: De zieke sprong uyt 't bedde En ging zitten in de rey.

Hy at zo veel hem lusten, Met de dooden altemael, Men gaf hem wat te rusten, En een zoopje voor zyn quael En met een groote list, Zonder dat hy het wist, Hy dagt het waer te zyn, Al dooden die daer zyn, Daer hy mee zat te eeten, Maer het was een looze schyn.

Doen ging hy leggen slapen, Wel tien uren agter een, Zonder eens te ontwaken, Of te roe-

pen zo het scheen: Zy dagte hy was dood, Maer 't had voor waer geen nood, Want hy quam naderhand, Weder tot zyn verstand, Toen loofden zy den Heere, Want het komt van hooger hand.

Minnaars Klagt, over het Afsterven van zyn bruid.

Stem: Als 't begint.

GY jonge dogters die u stelt tot minnen
En wild u zinnen niet zetten zo vast,
De Ionkmans zyn wankelbaer van zinnen,
Zy doen u doolen by dag en nagt.

Daer is myn trouw schoon lief ik min geen ander,
Daer is myn Trouw schoon lief neemt het in eer,
Maer zo ik zie dat gy bemind een ander
Ik neem 't u af en geef 't u nimmer weer.

O wreede dood wat heb ik u misdreven,
O wreede dood wat heb ik u misdaen,
Dat gy myn bruyd in 't best van al haer leven,
Met zulk een pyn komt in het graf te slaen.

Och! och! myn hert begon myn te bezwyken
Doen ik myn lief zag op de baer daer staen,
En doen ik haer moest volgen agter 't lyken,
Ik meenden in myn traenen te vergaen.

Doen ik aen 't graf kwam daer myn lief zat binnen,
'k Viel op myn knien en riep overluid,
Adjeu myn lief van myn verdoolde zinnen,
Adjeu myn lief adjeu myn waerde bruyd.

Zon en maene, sterre en koele winden,
Kom help myn uyt de waereld met 'er spoed,

Want wat hier in de waerelt is te vinden,
Kan myn nooit geven zulk een bly gemoed.

***Een vermakelyke Vlooije Jagt, gehouden tusschen een Moeder en haer
Dogter.***

Stem: Van klein Philipje.

Wel dogter heb jy 'er de kriewel in 't gat,
Iou billen die drillen, of scheer je ze wat,
Leg stil als een meid, eer dat ik jou smyt,
Het is je gat op een hekeltje ryd.

Wel Moeder daer zit 'er een vlooy in het bed,
Die zal myn bekruipen, verzuipen, ik wed
Hy byt myn een stip, hy hippelt hip hip,
Hy jeukt en steekt en hy gaet 'er wip wip.

Want gisteren zat hy ook in myn kous,
Hy 's bruyn van kruin gelyk een smous,
Ik zat hem toe rad, zo digt aen zyn gat,
Maer hy is gaen wippen en zetten zyn spat.

Neen Dogter dat is 'er geen vlooyen bedryf,
Die herrie Nagtmerrie ryd u by het lyf;
Waer komje van daen? jou leden die slaen,
Of hebje de maen aen de hemel zien staen.

Ia moeder het is 'er de Koster zyn zeun,
Hy aeit en hy paeit myn zo meenigen deun,
Uyt zuyvere min met hert ende zin,
Hy zal 'er myn maken een Kosterin.

Wel heeft dat de Koster zyn zoontje gedaen?
Hy zal tot zyn vrouwe u Trouwen hoort aen:
Wel heeft hy een vlooy gezet in u kooy,
Zo geeft hem het hutje en mutje tot soon.

Och! Moeder de koster en wilder my niet,
 Dien spotter die lagt 'er om al myn verdriet
 En zeid dat hy nooit, myn kous heeft gevlooit,
 En is als de roozen voor zwynen gestrooit.

Wel Dogter dan gaen wy na den Pastoor
 En zullen 't hem zeggen en leggen te voor,
 Hoe dat deze gast, u eer heeft verrast,
 Dat zulke dingen geen koster en past.

Ia moeder dat kan 'er niet helpen aen,
 Dat vloojen en ploojen dat heeft het gedaen:
 Ik zal my met vlyt, wel wagten alteyd,
 Dat myn 'er geen bytende vlooy en bescht.

Gy dogters en maegden hoord mynen raed
 En kriegelt en spiegelt u aen myn staet:
 Ik zit in 't geweene, met een blok aen 't been;
 Byten u de vloojen zo vangtze alleen.

Een Nieuw Lied, van een avontuurlyke Wandelaar.

Stem: Jonkmans trekt uit 'er muiten.

Een tyd niet lang geleden, Als ik myn ging vertreden, 's Avonds al vry wat laet, Zoetjes door
 de Warmoesstraet; Het was al in de maeneschyn, Vond ik een meysje alleen, Al op haer stoepje
 staen En ik sprak haer aldus aen.

Alderzoetste vrindinne, Vergaert gy hier u zinne, wat in u eenigheyd, Zey ik alderzoetste meyd?
 Ach mogt ik in u gezelschap zyn, Alderliefste hert van myn, Ik zou myn lyf en bloed Stellen
 voor u liefste zoet.

Ia zey zy Ionkman aerdig, U Perzoon lykt het waerdig, Komt zit wat by my neer, Want het is het mooiste weer: Myn vrouw en meester zijn van huys, Dat 's voor my een droevig kruys, De tyd valt myn zo lang, Ook ben ik zo droevig bang.

Wy praten wat van 't minnen, Ik raekte mooitjes binnen, Met dit zoete venus dier, Bloed wat hadden wy plyzier; Het was 'er vetpot in de nagt, Wierd heel mooitjes doorgebracht, In vreugd en vrolykheyd, Met deze lieve Dienstmeid.

Wy raekten wat aen 't mallen, Zy is voort neer gevallen, Op 't zagte ledikant, Blusten wy ons minnebrand En doe sprak deze schoone blom, Ach! waert gy myn bruydegom? Liefste schenk myn u Trouw En maek my dog nu u vrouw.

Doe sprak ik met betamen En dat zou ik myn schamen, Ik ben jou hartje lief, Dankbaer voor u zoet gerief; Dan zat ik mooitjes in de stront, Foey wel hey dat doet geen hond, Weet alderliefste zoet, dat myn lust al is gevoet.

Oorlof gy dogters teere, Stryd alteyd voor uw eere, Doed niet als deze maegt, Die het hansje zo ligt waegt, Zo hoeft gy u bedroefde daed Als het somteyds is te laet, Niet te beklagen, wagt u alteyd voor vuyl bejag.

Een Zamenspraak tusschen een Moeder en Dogter.

Stem: Jonkmans trekt 'er muiten.

Vrouw moeder ik wil paeren, 'k Ben oud genoeg van jaren En wild my wel verstaen, Want den beste tyd komt aen: 't is een Ruiter die myn vryt, 'k wil met hem trekken na de stryd, Dan ben ik uyt de pyn, 't Is verdriet alleen te zyn.

Moeder.

Gy zyt maer vyftig jaren, Myn dogter laet dog varen, Den ruiter met zyn paert, Want gy bent myn lief en waert; Wat zult gy in het leger doen, Voor zo een jong en teer fatzoen, Doed vry na mynen raed, Eer gy u beklaegt te laet.

Dogter.

Och; Moeder ik zal 't wagen, In 't bloejen van myn dagen, En trekken uyt de stee En gaen met den ruiter mee, Want in den kryg word men geëert En hy heeft my dat geleert, Dat ik met dezen Held, Eenen zomer wil na 't veld.

Moeder.

Margriet wat zult gy maken, Daer de kanonnen kraken, Neemt liever eenen man, Die een deftig Ambagt kan, Dan kunt gy neemen u plyzier, Want in de kryg is veel getier; 't is wel een droef bedryf, Die wil zyn een ruiters Wyf.

Dogter.

Hy is zo een braven kaerel, Vrouw moeder als een paerel En daer toe blond van haer, En hy is

maer agtien jaer: Wat zyn de Ionkmans in de Stad? Een ruiter weet van dit en dat En hy my zo bemind, Of ik waer een Konings Kind.

Moeder.

De liefde zal verdwynen, Margriet in duizent pynen, Met slagen in overvloed, Ziet vry voor u wat gy doet: Hoe zult gy nog beladen zyn, Met het Rapier en Carrebyn, Wanneer de minnelust van de ruiter is belust.

Dogter.

Ik zal hem niet verlaten, Om geen duizent ducaten, want de liefde is zo groot, Al sloeg hy myn half dood En wilt myn reden wel verstaen, Ik heb van hem zyn trouw ontfaen: 't is een zo braven gast, Die ook op zyn dienst wel past.

Moeder.

Margriet ik ben verslagen En 'k moet u nog eens vragen; Wilt gy blyven by my, Voor een Kleed van louter zy En een toer na advenant En op u borst een diamant, Wilt by my blyven t'huys, Daer toe een diamante kruys.

Dogter.

Och neen! moeder verheven, Den ruiter staet geschreven, Vast in myn teer gemoed, Houd vry al u geld en goed, Want uwe praet ben ik al moe, Adjeu ik trek na 't leger toe, Daer mede trok Grietje los, Met den ruiter uit den Bosch.

Herders Gezang, tusschen Philander en Rozemond.

Stem: Schoon verweelde dageraad.

Philander.

Zielvervoerende Rozemond, Gy hebt myn hert gestoolen, Ach! wilt genezen myne wond, Of anders moet ik doolen, Om u myn overschoon Godin, Hebt deernis met myne min En laet myn troost verwerven, Of anders ik versmelt in rouw, Om u myn overschoon Ionkvrouw, Zo 'k u zou moeten derven.

Daerom myn schoone Veld godin, Kom ik hier voor u knielen Tot teken van opregte min En een verliefde ziele; Daerom myn engel laet eens af, Langer te plaegen en zo straf, Alteyd te wederleggen Myn zugten ende zoet gevley, Die ik al om u schoone ley En daer by te ontzeggen.

Uw' zoete min en lieve mond, Dat myn jonkhert doen guessen: Ach! laet ik dog, o Rozemond! Myn zoete dorst eens lessen, Van kussen aen u lieve mond, Zo word myn minsiek hert gezond, Van alle quael genezen, Zo zal ik u myn schoone dan, Zo lang als ik leef en blyf u man, U altyd dankbaer wezen.

Rozemond.

Philander ik weet niet wat je schort, Of wat 'er u mag deeren; Is 'er u wat gedaen te kort, Dat

komt lammeteeren En gaet te kermen en gy zugt, Of het is dat ik van u vlugt En wil u niet beminnen, 'k geloof voor zeker dat het is; Maer Herder gy zyt daer in mis En gy zult niet gewinnen.

Want ik haet al u gevley En wil na u niet hooren, Ik hou myn jonk hert uyt de ley En blyf gelyk als vooren, Alleenig in het groene dal, Om met myn schaepjes over al, Heenen te konnen dwalen, Al by een beek of koele bron, Om voor de hitte van de zon, Wat adem te gaen halen.

Daerom Philander gaet van hier, Want gy zult niet gewinnen, Door al u kermen en getier, Wilt een ander gaen beminnen: Ik weet u kermen en gezugt, 't Is 'er eylaes maer om de klugt, Om myn maer te verlaten; Als gy jou willetje had van myn, Dan zou gy myn laten in pyn, En dan nog eeuwig haten.

Philander.

Ach Engel! zoete rozemond En wilt dat dog niet denken, Ik wou dat ik in den afgrond, Van stonden aen mogt zinken En of dat alle het hels gespuis, kwam met een naer en groot gedruys, Van lid tot lid myn kurven; Daerom myn overschoon godin, Steld die gedagten uyt u zin En laet ik u vermurven.

Rozemond.

Philander door 't aenhouwen lang, Zo hebt gy myn verwonnen, Ik weet het wygeren viel u bang, Dat ik geen liefd' wou jonnen: Nu gy myn vryheid hebt ontmand En myn bemind en blyft constand, Zal ik u weer beminnen, Daerom laet varen u gezugt En al uw' droevig ongenugt, En laet ons maer beginnen.

*Die wil proeven eer hy trouwt,
Gewis het hem te laat berouwt,
Zo aan een Quezel is geschied,
Zo ons verklaaren zal dit Lied.*

Op een Aangenaame Wys.

*Wilt vry aenhooren, Gy Quezels jong en oud, Wilt u niet stooren, 't Gebeurt zo meenig fout, 't
Geen ik breng voor den dag, Hoe een Quezel gelag, Sint Gilles wilt het weten, Maer wie de
Vader was, Is haer vergeten.*

*Tot Bachus traenen, Was zy alteyd gewend, Het zyn de banen, Die menigen Dogter schend:
Quam daer een lustig quand, Zy toonde haer galant, Om tegen hem te praten, Alwaer 't een
Luytenant, Wierd ingelaten.*

*Met die Hollander, Een jonge serviteur, Heeft zy gewandelt, Zy dagt op geen getreur, Het scheen
dat deze quand Bluste haer minnebrand, Van dees devotte Quezel, Zy hiel meer van de Man
Als van de Ezel.*

*Zy ging al treuren, Zy was bevrugt met spyt, Niemand kon speuren, Wat ziekte dat zy leid; De
moeder sprak myn Kind, Het gy colyk of wind? Gy zyt ook bleek van wezen, Daer toe dik van
buik, 't Mag 't water wezen.*

*Men ging straks halen, Expres een medicyn, Om d'Dogters qualen, Te helpen uyt de pyn; Den
barbier quam met 'er spoed, Moeder hebt*

goede moed, 'k zal uw Dogter genezen, Door een Klistearing, Of door purgeeren.

Zyn medicynen, Waren zo veel als wint, Om te verdwynen, Zy was bevrugt van 't kind: Den Doctoor quam daer by, Moeder gelooft 'er my Wilt vry een vroedvrouw halen, Hier helpt geen medicyn, Voor deze qualen.

De moeder dit hoorden, Was 'er bedroeft van zin, 'k u vermoorden, gy hoer en gy Fielin; De schand die gy my doet, Sprak zy geheel verwoed; t is schand voor al de Quezels En heer oom zal u nooyt meer abzolveeren.

Moeder wat plaegen, Zegt gy dit quaed van myn, Ik ben een maeget, Nog zuiver ende rein Maer korten tyd hier naer Wierd men wat vreemds gewaer, de Quezel kon 'er niet veinze, Het levend water quam, Wie zou het peinze.

Wat nieuwe mare, de Quezel kreeg een kind, Zy wist geen vader, Te noemen lieve vrind; Dat was colyk kompas, Daer zy zo ziek van was: 't Zyn Quezels goede werken, Zy wil de Waereld wyd, Al mee versterken.

Gy Quezels teere, Als u vrouw Venus wigt, U herte zeere, Doorschiet met zyne schigt, Trouw liever een jonge quand Zo komt gy in geen schand, Dit is regt uyt gesproken, 't Is beter tien gemaekt, Als een gebroken.

Vrygie tusschen een Jonkman en een jonge Dogter.

Op een Aangenaame Wys.

Jonkmans trekt 'er uit ter muiten, Gaet met u lief naer buyten, Al in dat groene dal, Daer de Vogelen zingen al; Hebt gy een lief die u bemint, Ziet dat gy haer hert bemint, Wilt u niet lang beraen, Doet als haer vader heeft gedaen.

Ik ging my lest vermeyden, Buyten aen een groen heide, Alleen op myn plezier, Want ik zocht een venus dier, Daer vond ik een meisje aen een kant, Met blaeuw blommetjes in haer hand; Doen ik dit wierd gewaer, Voegden ik my straks by haer.

Ik zey myn Engelinne, Gy zyt die ik beminne, Mogt ik eens troost ontfaen, Al myn klagen was gedaen; Mogt ik nemen myn plyzier, Ik zong 'er een deuntje na de zwier! Ach overschoon Ionkvrouw, ik schonk u terstond myn trouw.

Ionkman al u flatatie, Dat is maer om de gracie En om te winnen myn hert Dan waer ik in druk en smert: 't om te plukken myn bloempje teer, Dan was het adieu myn eer En gy steekt u schuyt van kant, Dan bleef Cato in groote schand.

Den Hemel zal 't getuigen, Hoe ik voor u zal buigen, Myn overschoon Godin, Die ik als myn ziel bemin, Liever laet ik myn dood slaen, Als u

te verlaten gaen, 'k Trok liever uit het Land, Als u te brengen in schand.

Ionkman houd op van klagen, Ik zal't myn Vader vragen, Of 't hem believe zou, Om te wezen u huisvrouw En toen ik by haer Vader quam, met myn alderliefste Lam, Toen vraegde ik hem fyn, Of het myn huisvrouw mogt zyn.

Den Vader sprak met eere, Zy is nog jonk en teere, maer ik ontzegge u niet, Bregze myn in geen veen verdriet; Ik wensch u veel geluk daer mee, Leeft met haer in peis en vree, Tot dat gy zyt te zaem, Twee zieltjes in een lichaem.

Den vergrammende Minnaar, verlatende zyn trouweloze Matres en neemt zyn toevlugt tot Bacchus.

Stem: Van Barcelona.

ACh! wat valt het minnen, Bedroeft en bitter hert, Die hert en zin, Steld op de min, Baert hem zomtyds veel smert: Ach bedroefde minnen, Hoe hebt gy myn zinnen Getrokken, eerlooze meid, Hoe hebt gy myn verleid.

Laster moet ik spreken, Van uw' ontrouwe maegd, Gy zyt die geen, Daer ik om ween, Die myn gestadig plaegt, Hebt gy niet myn zinnen, Getrokken tot minnen En laet gy myn tot spot Doopen voor ieders zot.

Hebt gy niet gezworen, Trouw te zyn tot 'er

dood, Hoe komt dat gy, Zeg snoode pry, My nu helaes verstoof? Denkt gy hy zal sterven, Als ik u moet derven, Neen ik stel malle zottin, Myn hert voort van de Min.

Minnaers zyn maer slaven, Altyd vol zorg en pyn, Ik zal myn leed, Dat ik wel weet, Met een helder glas wyn, Lustig op gaen spoelen, Laet de minnaers woelen; Weg met al die malligheid, Ik lag wat met de meid.

Laet ons vreugd hanteeren, Terwyl 't ons beuren mag: O koelen wyn, Hoe smaekt gy myn, Aboes op dit gelag, Liever dood gedronken, Als in Min verzonken Minnaers doet gelyk als ik Houd u uit Venus strik.

Een Nieuw Minne-Lied, tusschen een Jonkman en een jonge Dogter.

Stem: Van de Quezel.

Myn hoop myn leven, Flora myn tweede ziel, Van God gegeven, Die ik zo waerdig hiel, Gy zyt myn Liefste zoet, Voor u zal ik myn bloed, Altyd stellen ten panden, Daer is een Ring op trouw, Al van myn handen.

Al u flatatie, Is al om niet gedaen En u discatie; Wilt op een ander gaen, Gy zyt zo vals van grond, Hoe speelt gy met de mond, Och! och! hoe kund gy praten, Van sterre, Zon en Maen, als uitgelaten.

Flora van waerde, myn alderliefste zoet, Die

ik op aerden, Uit reine liefde groet: Ik ben een jongen held, Van liefde dat ik smelt; De goden zyn getuygen, Dat ik voor u Godin, zal nederbuigen.

U karresseeren, Ionkman staet myn niet aen, Wilt retireeren En op een ander gaen: Ik kan de Ionkers wel, Die door het minnespel, Zo zoet weten te praten, Als een Maget is in gequel, Gaen zy haer straeten.

Godin myn herte En zal nooit van u gaen, Voor dat myn smerte En druk zal zyn gedaen: Helpt myn dog uit den nood, Eer zal de bittere dood, Myn leven heel verslinden, Dat ik myn Lief haer schoot ontrouw zou vinden.

Laet ons met eeren, Myn liefste lief en hert, Al doen verkeeren, Ons droeve minne smert; Een kusje voor u mond, dat maekt myn hert gezond, Laet alle droefheid varen, Dat wy in eer en deugd, Te zamen paeren.

Speelt nu op snaeren, Op Bas, Phiool en Fluit, Gy Venus schaeren, Flora die is de bruid; Wilt maken eenen dans, Als om de Maegdenkrans: Gy Maegden al gelyke, Danst met den Bruidegom En wilt niet wyken.

Heders gezang.***Stem: Wanneer de Zon in 't Morgenrood.***

*LEestmael als ik met droef gezugt,
 Zat by een beek te weenen,
 Om dat Climeene nam de vlugt,
 Ik riep haer na waer heenen?
 My lief Clemeene hoe zo schuw?
 Daer ik geen ander min als uw,
 Hoe kund gy myn begeven?
 Ontrekt gy my u zoet gezigt.
 Myn troost, myn vreugt, myn Zonne ligt,
 Zo rooft gy my van 't leeven.*

*Ik riep haer na, ach! wreede sta,
 Zy wist van geen erbermen:
 Ach! toont u Minnaer dog gena,
 Zal ik vergeefs staeg kermen,
 Vaert wel dan vliet langs berg en dal,
 Door Bosch en Berg, ik zweer ik zal,
 Hoe zeer gy zyt verbolgen:
 Ia, waer gy vlugt myn hert gaet mee,
 Tot aen het uijterst van de Zee,
 Zal u myn min vervolgen.*

*Verlaten dus bleef ik alleen,
 Bedroeft in myn gedagten;
 Met quam Philander by myn treen,
 Weg met die zotte klagten:
 Wat zugt gy om de laffe Min,
 Ziet hier heb ik wat anders in,
 Dit is het zap der druiven,*

Proeft dees onvervalste wyn,
 Wiens glas dat tart het schoonst' robyn,
 U smart zal haest verstuiven.

Ik nam het glaesje dan met vreugd
 En bragt het aen myn lippen;
 Ach! Bacchus nat gy doet myn deugd,
 Ik liet het binnen slippen:
 Ik zey myn vriend dat gaet u voor,
 Kom volg myn op dit helden-spoor,
 Dit teugje zal wel smaken,
 Als men zyn liefs gezondheid drinkt
 En lustig met de glaesjes klinkt,
 Dan kan men vreugde maken.

Philander schonk gestaeg Lobus,
 Hier was geen smert te vinden;
 Ik gaf het glaesje kus op kus:
 In plaets van myn beminden,
 Min ik de straeltjes van het Vat:
 Nu Bacchus ziels-verkwikkent Nat,
 Heeft al myn smert benomen.
 Maer als ik pooide keer op keer,
 Een doffe slaep wierp my ter meer,
 Toen begon ik zoet te dromen.

Myn dogt dat ik door 't schaduw zag,
 Van digt geboomt en blad'ren,
 Dat myn Climeene met gelag
 En blymoedig quam nad'ren:
 Kom riep ik voedster van myn ziel,
 Ik neder voor u schoonheid kniel,
 Zal ik nu troost verwerven?
 Want als gy langer blyft zo straf,
 Zo rukt gy my van 't leven af:
 Ik moet door liefde sterven.

Neen zeyd zy Damon weest gerust,

Gy zyt myn wel beminde
 En gy myn lieve levens-lust,
 Komt gy zelfs Damon vinde?
 Ia lief al scheen ik voor u schuw,
 Nogtans myn hert was staeg by uw:
 Wat voeld myn ziel vermaken;
 Komt voegt u nevens zyne zey
 En laet ons vrolyk met ons bey
 Eeuwig in liefde blaken.

Wy namen t'zamen onze rust,
 In 't midden van de Roozen,
 Myn hert ontsloot door minnelust;
 Myn lief Climeen aen 't blozen:
 Maer als ik met myn schoon Godin,
 Nu op den altaer van de Min,
 Deed liefdens offerhanden,
 Verdween myn vreugd ook weer terstond;
 Wakend in myn bedrogen vond,
 Het glas nog in myn handen.

Den Krayende Moolenaar, die zig zelven inbeelde dat hy een Haan was.

Stem: Jonkmans trekt 'er muiten.

Hoord toe men zal 't u zingen, 't Zyn alzo raere dingen; Een Molenaar hoort aen, Meenden dat hy was een Haen: Den haen die kraeit koe ke re koe, Den mulder riep deed de deur toe, Alteyd kraeit de Haen En den Molenaar agter aen.

Zo dra de dag komt bajen, De haen begint te

krajen, De Mulder kreeg een beuk, Tuk tuk tuk tuk tuk, te geuk En dan mee ik weet niet hoe, Koe ke re koe koe: Altyd kraeit den haen En den Molenaer agter aen.

Den Mulder dagt met zinnen, Hy was Haen van de Binnen En ging ook zonder jok, Kruipen in het hoender hok, Als hy zat voor de tralien doe, Hy kraeide koe ke re koe: Altyd kraeit den Haen, En den Molenaer agter aen.

Hy wil de Hennen meden, Gelyk de Haenen treden, Hy roept ook met gejeuk, Tuk tuk tuk tuk tuk te geuk En pikt haer in het kuifje zoet, Als den Haen de Hennen doet: Altyd kraeid den Haen En de Molenaer agter aen.

Zo dra het hok staet open de Hoenders daer uit lopen; Den Molenaer hoort aen, gaet tusschen de Hoenders staen En dan zo krygt hy weer een beuk Tuk tuk tuk tuk tuk te geuk: Altyd kraeit den Haen En den Molenaer agter aen.

Den Mulder onverholen, Klom boven op de Molen En daer kraeiden hy doe, Koe ke re koe koe koe; Hy strekte daer zyn armen weit, Gelyk een Haen zyn vlerken spreit: Altyd kraeit den Haen En den Molenaer agter aen.

Den Molenaer wou vliegen En ging zyn zelfs bedriegen; Zyn Armen liet hy gaen, Als de vleugelen van den Haen; Hy vloog daer mee zo ligt als loot En viel van boven in de sloot: Altyd kraeit den Haen En den Molenaer agter aen.

Veel Menschen kwamen lopen, Den Haen had schier verzopen, Haelden hem uit de sloot En redden hem uit de nood, Een yder lagten om die beuk, Tuk tuk tuk tuk tuk te geuk, Altyd kraeit den Haen En de Molenaer agter aen.

Den Mulder zonder liegen, Kon gaen nog staen nog vliegen, Hy was zo byster nat, Ziet als een verzopen kat; Den Haen die was het vliegen moe, Koe ke re koe koe koe; Altyd kraeit den Haen En den Molenaer agter aen.

Zie daer gy Molenaeren Hoort hoe de Haenen varen; Ziet beter voor u toe, Koe ke re koe koe koe En wagt u voor zo een malle beuk, Tuk tuk tuk tuk tuk te geuk: Altyd kraeit den Haen En den Molenaer agter aen.

Zamenspraak, tusschen een Jonkman en een jonge Dogter.

Op een aangenaame Vois.

Lestmael ging ik myn wat vermeiden,
's Avonds in de Uilevlugt,
Een jonge Dogter kwam myn tegen,
Ik sprak haer aen met een zoet gezugt;
Ik zeide schoon kind gaet 'er met my,
In een Bosschagie daer zullen wy, Wezen zo bly.

Ik heb 'er de stoutigheid aengenomen
En ben blymoedig met haer gegaen;
Zy zey Ionkman gy hoeft niet te schromen,
Ik slaep 'er alleenig, ik heb 'er geen Man,
Laet ons nemen ons plyzier, Eeten en drinken
En maken goed cier, Van wyn en bier.

Ik zey avoes en ik bragt haer een reisje,
Zy deed myn bescheid en ik gaf haer een zoen;
Ik zeide jonge Dogter mogt ik een reisje:
Zy zeide Ionkman gy meugt het wel doen:

Met zo greep ik haer Kouszeband Hooger en lager daer ik 'er wat vand, Al in myn hand.

Cupidootje die blies 'er allarme,
 Op zyn trompetje met een zoet geluit:
 Ik nam dat schoone Kind in myn arme
 En sprong 'er mee ten bedden uit;
 Alle de pylen die troffen haer wel, Doen wy lagen in 't 't Minnespel, 't Verging haer wel.

Oorlof Zwierders en Zwierdereszen,
 Liefhebbers al van de Vryery,
 Die 'er op zulke walletjes kleszen,
 Wagt u dog van een liere boely;
 Want als verschoten is al jou kruit, Dan is 't jou schelm en jou guit, De deur weer uit.

Een Aardig Liedeken.

Stem: Als 't begint.

WY lagen voor dat Riet Met een compagnie als vorssen, Den oppersten Kapitein, Die wou niet met myn dorssen, Als den Hertog van den Rhyn.

Buiten in het Konings Bos, Daer lagen wy in de Lagen, So digt gelyk een Slot, Niemand kost daer door jagen, Of zyn Beurs raekte kapot.

Ik stal een Koopmans Beurs Een Goudbeurs van compritie, Haer naem was ti ta ta, De Heeren van de Iustitie, Meenden myn te vangen dra.

Monsieur de Villeroy, Had zo een groot verlangen, Greep hem in zyn borst, En meenden myn

te vangen, Maer zyn degen was te bros.

En is dat niet een zwaer verdriet, Dat zulk een nobele Vrouwtje, De schoonste die ik zag, Is het niet een duivels stouwtje, Dat ik haer niet zoenen mag.

Adieu myn Lief adieu En wilt om myn niet zugten, Den tyd is nu vervult, Dat ik zal moeten vlugten, 'k Beken het is myn eigen schult.

Oorlof gy Ionkmans al, Die garen gaet plyzieren, neemt liever een Madam, Daer kanje by logeeren, Als by de hoertjes abundant.

Den vermakelyke Kuiper.

Op een aangenaame Wys.

Lestmael ging ik myn wat vermeiden, Door een groen valey, Niet ver buiten de stad van Leiden, Door de Kalver Wey, Daer hoorden ik een Leeuweik zingen, Kweelende door de Lugt En hy zong van tiere liere, Luister na dees klugt.

Raed eens wat ik heb vernomen, Op het zelfde pas, Daer zag ik een Kuiper komen, Die riep luid en ras: Hoort gy Burgers ende Boeren, is hier niemand in? Die wat te kuipen heeft of te binden, Want ik heel aerdig bin.

Met een kwam daer een maegt aenlopen, Die riep goedertier Sy deed haer deurtje open, Kuiper hoort eens hier; Kunt gy wel Tonnetjes maken Regt op 't nieuw fatzoen? Sonder dat de duigjes kraken, Hey komt wilt u spoen.

Deze kuiper loos van zinne, Die sprak even stout,

Waer mee zou ik beginnen, Ik en heb geen hout, Met zo wees zy hem een vaetje, Dat was op en toe, Met zoo'n naeuw en klyn spons gaetje, 't Boompje was uit de groe.

't Vaetje was van styve duigen En daer moest vuur gemaekt, Want het zou haest niet buigen, Het vaetje moest zyn geblaekt; Met zo teeg hy aen 't hoepeltjes binden, Regt na 't Meisjes zin En hy let zyn zwyndeltje druipen, Net het sponsgat in.

Den Kuiper al zyn leden, Waeren moe en mat Heeft zyn dissel gegrepen En zyn dryf hout strak, Met zo teeg hy aen 't hoepeltjes vatten, Regt na 't Meisjes zin, Die wel op haer eertje pasten, Zonder groot gewin.

Oorlof gy kuipers gezellen, Die gaen om avontuur, Om een vaetje te verstellen, By een Venus Creatuur; Houd u gereedschap scherp en vaerdig, Zo werd gy geagt, Als een kuiper hoog en aerdig En van groot geslagt.

Lof der Boter-markt.***Vois: Koopt 'er niemand Almanak.***

Boter Markt gy zyt vermaert En voor al wel pryzens waert, U lof die moet ik roemen Al wat in Amsterdam is, Moet van veel plaetzen komen.

's Maendags is 't 'er voor gewis, Altyd op 'er Kermis is, Duizende van Menschen; Ook zo bin jer met plyzier, Wat jou hart kan wenschen.

Voor eerst zo staet 'er fraey ten toon, Een Theater groot en schoon, daer met zoet genugten, tweemael daegs werd op gespeeld, Alderhande klugten.

Rondom dit Theater staen, Veel Wagens die zyn gelaen, Met veelderhande prullen, Daer gy kunt tot tydverdryf, U buikje braef mee vullen.

Draeyborden en Ryffelaers, De stapel van Boter Kaes, Neuten en karstanje Lekkere zoete melks Thee, Appels van Oranjen.

Quakzalvers vol en zat, Soete Meisjes scheeltje wat, Gy hoeft niet te vrezzen, Hebt gy Scheurbuik, Tandpyn, Koorts, Gy wort hier genezen.

Bent gy Kreupel lam of Doof, Hebt gy maer een goed geloof, Dan zal het wel lukken, Al was gy zo Lam myn vriend, Dat gy sprong op krukken.

Ook zo heb ik 'er kleine Ian, Daer gy liedjes koopen kan, Liedjes en liedeboeken, 't Geen u hertje maer begeert, Zal hy u straks gaen zoeken.

Duivemelkers, Vogelaers, Zoete Meisjes ligt van naers, Ziet men daer met hoopen, Al om haer profyt te doen, Over de markt lopen.

Soljers, Kolders en zulk goed, Wagkje voor dat sno gebroed, 't Kyken kan niet schaden; Elk bewaert zyn beursje wel, Laet u van myn raden.

Bollebuisjes groot en heet, Staen 'er tot u dienst gereed; Ook zo kund gy krygen, Aliekruiken en Garnael, Soete koek en Vygen.

Krygt gy ondertusschen dorst, Gaet en smeert eens braef de borst, Neemt een maendags trantje, In d'eene kroeg of in d'aer, Of in 't Olifantje.

Speeld dan eens in 't Tiktak bord En komt gy dan geld te kort, Wat hoeft gy te zorgen? men hangt niemand op om schuld, De Waerd die mag borgen.

Vrienden wort heir door geleert, Terwyl gy in het bord verkeert, Verkeeren u de zaken, Gy kunt tegen wil en dank, Wel na Injen raken.

Oorlof volgt dog mynen raed, Eer gy u beklaegt te laet En zegt poep Ostinje, Laet zy vaeren: zegt met myn, Amsterdam ik minje.

't Beklag van een gevangen Jonkman.

Op een aangename wys.

DE spelonk van disperacy, Ach! wat doet gy myn al pyn, Dat ik eylacy! hier alleen moet zyn,
't Is beter de ruime lugt, Als in dat naeuwe kooitje, Dat ik zomtyds zit en zugt.

Hoe zoude ik vrolyk wezen? Als ik hier scheiden moet, Veel duizent zugjes die 'er de liefde
doet Wat baet nu al myn groote goed? Als ik de dood moet smaken En ik myn Lief missen
moet.

Wat heb ik dog misdreven? Wat heb ik u dog misdaen? Dat ik eylaes hier moet dolen gaen, 't
Is beter in myn Ouders huis, Als in dat naeuwe kooitje; Och! waer ik wederom t'huis.

ô Myn lief myn schoon Godinne, Ik heb u trouwe min versmaet; Maer, eilaes gy my tegen gaet,
Dat ik nu nagt en dage zugt, In dit droeve naeuwe kooitje, daer ik schier kan scheppen lugt.

Zo ik langer hier moet blyven, Raek ik geheel aen stuk En zeg adieu dan Waereld voort, Ik sterf
in dit naeuwe kooitje, Als ik niet word verhoord.

Het droevig Uit-einde der Liefde.

Vois: Van de Blaauwe Vlag.

De Liefde met een zoet genugt, Baert zo meenig droevig gezugt, Gelyk ik u zal verhalen, Van een Koopmans zoon verstaet, In de Rotterdamze palen, Die een Dogter Minnen gaet.

Deze Dogter met 'er spoed, Was een Linnenayster goed, In zyn Vaders huis wilt letten, Diende zy voor Kost en Loon, Waer op hy zyn Sinne zetten, Op dees eerbaer Maegt schoon.

Sprak tot haer zo menigmael, Met een minnelyke tael, Schoonste die daer leeft op Aerden, 'k Kom u bieden aen myn Trouw, Mogt ik schoone blom vol waerde, U genieten tot myn Vrouw.

Sy als een eerbaere Maegd, Sprak tot u myn geen Liefde draegd, Steld op myn dog niet u zinnen, Ik en heb niet als myn Eer; Gaet een ed'le Dame minnen, Want gy zyt een magtig Heer.

Deze Ionker rein van Min, Sprak myn overschoon Godin, Laten wy t'zamen vereenen, Tot de dood ons leven scheid, Daer is een ring met zeven steenen, Tot een blyk van trouwigheid.

Deze Maegd door min bevaen, Heeft zyn Trouw genomen aen; Sy omhelsden met haer beiden Toen malkander met genugt En zy zwoeren nooit te scheiden, Waer op dat zy raekt bevrugt.

Hy heeft zyn Vader gevraegt, Om te Trouwen met dees Maegt; Vader wilt u niet verstooren, Laet het wezen dog u zin, Want ik heb haer trouw gezworen En gekreegen tot de Min.

De Vader sprak zeer Opstinaet, Neen ik dat niet toe en laet, 'k Sag u liever voor mijn oogen,
Met een strop om uwen keel, Eer ik dit ooit zal gedogen, Kiest een ryke tot u deel.

Vader als het wezen kan, Laet het dog geschieden dan, Laet ons Trouwen t'onzer baten, En ons
schanden dog behoed, Want ik zal haer nooit verlaten: Sy draegt van myn vlees en bloed.

De Vader met een looze grond, Sprak gy moet van hier terstond, Naer Moscovien gaen varen,
Nemen u Negotie waer, Als gy t'huys komt van de Baren, Sult gy Trouwen met malkaer.

deze Ionker met bescheid, Heeft het aen zyn Lief gezeid, die daerom droefheid ging toonen;
dog hy sprak met goede moed, daer zyn duizend goude Kroonen En een brief al met myn bloed.

Sy was daer niet mee te vree, Sprak Lief laet ik varen mee En zy gingen overleggen, Haer in 't
Schip te bergen dree, Sonder iemand iet te zeggen, Tot zy diep waeren in See.

't Schip voer uit de Maes zo voort, Na Moscovien dit aenhoort; dog de See met Storm en Winden,
Bragt haer op een Klip aldaer, dat het Schip in 't kort verslinden En zy alle in doods gevaer.

't Volk quam dog ter nauwer nood, Nog te Land met Sloep en Boot; dog de Koopmans Soon
verheven, Is op Gods genade heen, Op een Plank in See gedreeven, Met dees Maget vol geweest.

Na twee dagen tyd zeer klaer, Wierden zy het Land gewaer, In Muscovien wilt weten, Kwa-

men in een Bosch te land, Daar zy zogten na wat eeten, 't Geen haar diend tot onderstand.

Als zy zyn in 't Bosch gegaan, Quamen daar twee Beeren aan; Droefheid zag me daar gebeuren,
Want dees Beeren als verwoed, Gingen deze maagt verscheuren, Dat dees Jonker treuren deed.

Hy schryft daar op staande voet, Eenen brief al met zyn bloed, Met het opschrift daar beneven,
Waar in dat hy schult en al Aan zyn Vader klaar gaat geven, Van dit droevig ongeval.

Hy neemt daar een kort besluit, Ook te sterven om zyn Bruid, Trekt de degen van zyn zyden
Stakse in zyn jonger hert, Waar door hy in korten tyden, Van de dood verslonden werd.

Een Pelgrim quam daar voor-by, Vond dees brief nog aan zyn zey, Gingse tot Muscouw bestellen
En van daar op Rotterdam, Aan zyn Vader die met quellen, Dees droeve tyding vernam.

Deze Koopman dit gelooft, Wierd van zinnen heel berooft, Dat hy wygerde de gratie, Aan zyn
zoon tot d'egte Trouw, Hy heeft hem uit disperatie, Gaan verhangen aan een Touw.

Hier kan ieder geven agt, Wat de liefde heeft voor kragt, Als twee herten t'zaam vergaaren,
Door de liefde rein van aard: Ouders wil haar laten paren, Eer't weerhouden droefheid baart.

Een Aangename Minne Klagt.

Op een Aangename Vois.

Gelyk de Beekjes vloejen,
Met een standvastige vloed,
Zo zal de Min steeds groeje,
Binnen in myn gemoed:
Ach! ach! hoe zyn de boejen?
Die myn de Liefde doet.

Wel waarom zou ik dan vlugten?
Voor de geen die ik bemin,
Dat zou myn jonk hert doen zugten,
Daar ik geen troost en verwin:
Ach! ach! wat zyn dat genugten?
Niet is zo zoet als de Min.

Philis die is 'er in de Blad'ren,
Daar een klein beekje door vloeit:
Laat ons te zaam vergad'ren,
Daar het Kruit weelderig groeit:
Ach! ach! komt laat ons nad'ren,
Daar het Kruit weelderig groeit.

Verhaal van een Koopman, die zyn Dogter niet wilde laten Trouwen aan een Engels Dansmeester en hoe droevig het is vergaan.

Stem: ô Schoon Cato wat baat al u gevley.

Het scheint de Waereld is een Speel toneel,
Want ider speelt zyn rol en krygt zyn deel,
Als tot Maastricht in 't kort nu is geschied,
Hoe dat een Koopman kwam in groot verdriet.

Een Engels Dansmeester quam uit zyn Ryk,
Hy was begaafd in Kunst nooit zyns gelyk,
Zeer net na 't leven en was vol fatsoen,
Al in Maastricht kreeg hy zyn Garnizoen.

Quam te logeeren by een ryk Koopman,
Die niet als eer en deugd in hem vernam:
Hy toont zyn kunst in 't Spelen wonder schoon,
Waar door de Maagt verliefd op zyn Perzoon.

Dees zuivere Maagt die was vol Minnepyn,
Zy dagt mogt dit myn Lief en Man dog zyn,
Maar zy door schaamte hield haar Liefde in,
Dat niemand wist van haar opregte min.

De Meester zag van haar de Eerbaarheid;
Hy wierd verliefd op deze Maagd met vlyt,
Bied haar zyn Trouw door een opregte Min,
Spraak Lief gy speelt gestadig in myn zin.

Och! dat den Hemel door een zoete schyn,
Myn Lief tot Liefde brogt gelyk tot myn,
Dat myn de Goden gunnen u Schoonheid,
'k Welk in myn hert door Min begraven leid.

Gy spreekt van Liefde uit een valsche grond,
't Geen ik kan zien aan u manier en mond;
Gy zoekt te nemen eer en al myn goed,
Daar ik myn wel te regt voor wagten moed.

Myn Lief ik ben de tweede Gidion,
Die door trouwheid en liefde 't al verwon;
Ik ben de tweede Hercules hoord aan,
Wat u te vooren komt zal ik voor staan.

Meent gy 't in deugd, kies gy my voor u vrou,
Ik zal u weezen wederom getrouw;
Daar is geen Dood of Tiranny zo zwaar,
Die ons ooit zal doen schyden van malkaar.

Gy bent de tweede Sara in Eerbaarheid;
Geeft my een zoen, myn Lief ik ben verblyd;
Zy wierd bevrugt al van dees jongen heer:
De Liefde bragt haar beide gaar zo veer.

Dit bleef verholen tot agt maanden dan;
Den jongen heer al by haar Vader quam:
Vader vergunt my dog den Egten Trouw,
Uw' Dogter die moet zyn myn waarde Vrou?

Dat is een zaak die 'k nooit gedogen zal;
Schoon dat zy kwam tot een Onkuische val:
Ik wil nog liever haar van stonden aan,
Met deeze Kling terstond vermoorden gaan.

Al het verzoek en bidden was om niet,
Haar Vader wou het gants gedogen niet:
Dus namen zy te zamen een opstel,
Om weg te gaan en Trouwen evenwel.

Hy wou zyn Lief niet laten in den nood;
De Liefde was aan beide kant zeer groot;
Trokken op reis zeer heimelyk en stil,
Al om te Trouwen, was beide haar wil.

ô Liefde! Liefde! wat baart gy verdriet:
Ach! ach! dees twee komen in 't lyden ziet:

De Sterren, Zon en Maan, staan hier ontstelt
Van deze Tiranye en geweld.

Hy komt met zyn Lief digt voorby een bos,
Veel Franschen kwamen uit gesprongen los,
Riepen, Leg af u leven, Goed en Bloed,
Waaren als Leeuwen op zyn Lief verwoed.

Hy als een Held stelden zyn leven bloot,
Met het Rapier, sprak steekt myn liever dood,
Brengt myn om 't Leven met myn lieve Vrouw,
Want in den nood 'k haar niet verlaten zou.

Zy als Barbaren vielen op haar aan;
Maar hy klynmoedig heeft haar wederstaan,
Hy riep myn lief, ik moed in dezen nood
Uw nu verlaten want ik sterf de dood.

God u bewaar, want ik nu niet en kan,
Myn tyd is kort, de dood die komt myn an:
Adieu myn lief tot in der eeuwigheid,
Ik wil wenschen dat gy word wel geleid.

Zyn Lief viel op het doode lichaam neer
En riep wat zal ik nu gaan doen, ô! Heer!
Myn lief is dood, myn eer die is van kant,
En ik moet doolen gaan in een vreemd land.

De Tyd was om, haar Barends-nood quam aan,
Zy was bedrukt en wist niet waar te gaan;
Zy verlost van twee jonge Soonen schoon,
Die zy vermoort zeer fel en zonder schroom.

Sy bragt om 't leven dees twe Kind'ren goed,
Kaptze aan stukken zeer fel, freed en verwoed,
Paktze in een Koffer, stuurtze haar vader t'huis,
God wil bewaaren ieder voor zoo'n kruis.

Een brief daar op daar in te lezen staat,
De regten grond z'haar Vader weten laat:
Vader ik stuur u dit tot u verdriet,
Gy bent de Man daar 't al om geschiet.

Het is u schuld dat ik myn Eer ben kwyt:
 Het is u schuld en gy den oorsprong zyt,
 Myn Lief is dood, twee Moorden heb ik gedaan,
 Om uwent wil zo moet ik vlugten gaan.

Neemt een exempel Ouders wie gy zyt;
 Gy jonge jeugd u zelven hier van myd.
 Van allerhande booze Minnelust,
 Leeft dog in vre met uw Ouders in rust.

Vryagie tusschen een Boer en een Haagsche Juffrouw.

Vois: Van de Quezel.

Juffrouw spreekt.

Hoord Kees myn Vryer, Wat hebt gy daar te koop. Boter of Eyer, laat myn eens zien den hoop?
 Wat geeft gy het dozyn, Of heb gy zin in myn? Kom geeftze myn op trouwe En slaapt een nagt
 by myn. 't Sal u niet rouwe.

Boer.

Juffrouw u bruin oogen, Lonken myn tot de Min, Gy zyt bedrogen, 'k Hou meer van een Boerin;
 Ik zoek geen Juffrouws beld, Sy zyn te ligt voor 't geld, Ik trouw met een Boerinne, Die weken
 dag en nagt, Najen en Spinnen.

Juffrouw.

Waar zyn u zinnen, Agt gy geen Juffrouw meer, Als een Boerinne, Dan zoud gy zyn een Heer;
 Gy zyt een botter Boer, Een kinkel of een loer, U Fortuin is gekooren, Grypt het geluk by 't
 hair, 'k zeg 't u te vooren.

Boer.

'k Ben niet hovaardig, Ik agt geen

hoofze zwier, Een Meisje aardig, Met geld dat is plezier, Al was 't een Boere Meid, Met duizend gulden ryk, Ik zouze respecteeren, Meer als een kaale Juffrouw, in zyde Kleeren.

Juffrouw.

Myn blanke Leden, Die ieder een behaagt, 't Is tegen reden, Dat daar een Boer van klaagt; Myn Kleeren schoon in 't oog, 'k Draag een Fontansie hoog, Daar een Boerin gaat slonze, Met de Kop in de Nek, Op houte Klonze.

Boer.

Wild my excuseeren Juffrouw ik ben te grof, Blyf by de Heeren, Ik hou van geen geslof, Ik agt geen Sey of Chis, Van een stuiver of zes, Die vodden kogt gy heden, Op d'oude Luizemarkt, Daar pronkt gy meden.

Juffrouw.

Het zal u rouwe, Dat gy my zo versmaad, Trouwt een Juffrouwe, Gy eet niet als Gebraad En gy drinkt Wyn en Mee En Socolaat of Thee, Versmaad die vuile Slooren, Die na de Koestront stinkt, Wilt na myn hooren.

Boer.

U presentatie En agt ik niet een spelt. 't Is maar flatatie, Ik hou al meer van geld; Wy koken Worst en Ham En zomtyds een vet Lam, Ik hou het met myn Boerinne, Die maken Boter en Kaas, Om geld te winnen.

Juffrouw.

Gaat Boere lompert, Ik blyf in myn Salet. Gy zyt een plompert, Gy agt geen schoon of net: Ik zeg het in 't gemein. Strooit Rozen voor een Swyn: Geen Kraay en paart met Uile; Blyft, dan by u Boerin, Morzig en vuile.

Boer.

Wel Juffrouw sober, Trouwt gy een ligte vink, Of jonker pover, 't Is al geen goud dat blinkt; 't Is juffrouw op de straat, Wie weet hoe 't in huis gaat, Ik trouw met myns gelyke, Met Truitje de Boerin, Die is schoon en ryke.

t'Zamenspraak tusschen een Moeder met haar Dogter en een Schilder.

Op een aangename Wys.

Helaas! wat droefheid en wat smert, Voel ik in myn jonk hert, Cupidoos schigten, Die bragten myn gequel, Myn hertje stigten, Een fraay fris jong gezel.

Wel dogter bent gy dol of zot, Of houd gy met myn de spot, U jonge jaren, Die zyn 'er nog veel te vroeg, Wagt u van paren, Gy hebt 'er nog tyds genoeg.

Moeder drie maanden gepasseert, Heb ik 'er op 't Schip geleert, Van een Schilder, Die schonk 'er my zyn portret: Ja Moeder ik wilder, Nu wezen op 't Egte bed.

Wel dogter en werd dog niet zo quaad, Maar hoord na wyzer raad, Steven heeft schyven En alles wat daar by hoord, Gy zult 'er by blyven En wonen in de poort.

Ik woon veel liever in een huis, Al was het maar een kluis, Als by ons Steeven, Te wonen op een Kasteel, Myn hertje moet leeven By een Schilders Penceel.

Wel Dogter bent gy dan bevrugt, Dat gy om hem zo zugt, Moet ik sterven, Hy heeft 'er geleid de grond. Syn eerste verven, Heeft myn jonk hert doorwond.

Dogter hoe lang is het geleen, Dat gy met den Schilder ging heen, Moeder drie maanden, Als ik was in de schou, Hy deed gestadig, Al wat ik maar hebben wou.

Dogter bent gy dan bevrugt, Dat gy om hem zo zugt; Moeder ik zorgen, Myn rokken worden zo naauw, Dat 's alle morgen, Word myn jonkhert zo flaauw.

Wel Dogter maakt dog geen getier, Haald myn den Schilder hier, Dat geestig Quantje, Den Schilder kan zo net, Hy voelde met zyn handje En boorden met zyn Lancet.

Moeder geeft myn dan u kind, Dat tot myn is gezint; Schilder verheven, myn dogter is u gegunt, Schilder na 't leven, So dikwils als gy kunt.

Zamenspraak tusschen Jan Dirksz. en Tryntje Ariaans Dogter.

Op een aangename Voys.

Wel komt gy daar aan ryen? O Jan Dirkse! Ik wil u komen vryen, Tryntje Ariaans Dogter; En wilt myn druk genezen, Myn alderliefste Kind.

Sou ik u liefste weezen? O Jan Dirkse! Och! ja myn uitgelezen? Tryntje Ariaans Dogter; Ei wild myn druk genezen, Myn alderliefste Kind.

Waar zou ik met jou heen gaan? O Jan Dirkse, Alwaar de roosjes staan, Tryntje Ariaans Dogter En neem myn voor u Vryer aan myn alderliefste Kind.

Ik ben nog jong van jaren, O Jan Dirkse! Ei wilt u dog bedaaren, Tryntje Ariaans Dog-

ter, Wy moeten zamen paren, Myn alderliefste Kind.

Wat zou men dan beginnen? O Jan Dirkse! Wat naje en wat spinnen, Tryntje Ariaans dogter,
Om zo de Kost te winnen, Myn alderliefste Kind.

Sal ik dan met u trouwen O Jan Dirkse! O ja 't zal u niet rouwen, Tryntje Ariaans Dogter; Wy
zullen bruiloft houwen, Myn alderliefste Kind.

Wel aan ik ben te vreden, O Jan Dirkse! Komt laat ons zo gaan treden, Tryntje Ariaans Dogter,
In deugd en eerbaarheden, In d'Egt myn liefste Kind.

Kom gaan wy t'zamen voort dan, O Jan Dirkse Ik heb myn Bruilofts Kleed al an, Tryntje Ariaans
Dogter, Gy bent myn Vrouw en ik u Man, Myn alderliefste Kind.

Air.

Toen ik laatst voor 't schoon Oostende quam, Stond het in vlam, Daar was veel vier En groot
getier En in de lugt gezwier, Van Bomben en Granaat, Veroorzaakte veel quaad En maakte
haar desperaat. En monsieur de Graaf la Mot, Die stond gelyk Piet snod En zey droevig lot, Ons
zaken die zyn verbrod, Stak uit de witte vaan, Gelyk Ariaan Kraan, Doen was 't met hem gedaan,
daar mee zyn wy gegaan.

Sa vrienden drinkt nu lustig aan, Laat het glas niet stillen staan. Of Venus schreid, Of Cupido

vreid, Men doet 'er alle spyt, Om dat Bacchus benyd, Die hem als een man, Met een volle kan,
Van Bacchus zuiver nat, Dat worden wy nooit zat, Of Cupido nooit zeyd dit of dat, Dat wy als
een zwyn, Altyd zo dronken zyn, Baten ons geen zagryn, Venus is een Pupyn.

Komt dan onbevreest, Wy zyn genood op dees Feest, Van Bacchus rein, Zo groot als klein, Sal
ons behulpzaam zyn, Op dat wy van de Wyn, Van de Moezel of den Rhyn, Altyd zo dronken
zyn; Elk vat een volle Fluyt En drinktze schoontjes uit, En dan weer vol gedaan, Van deze edele
Vaan, Drinkt aan 't zal wel gaan; Sing, spring nu overluit, Met Bas, Phiool en Fluit, De Kermis
die is uit, Cupido is een guit.

Nagt-gevry, tusschen een Sinjeur en een Juffrouw.

Stem: Lestmaal twee gelieve.

Nu onlangs geleden, Quam ik onverwagt, 's Avonds laat getreden, langs een nieuwe gragt,
Daar zag ik een jonker, 't Scheen een groote pronker, Wand'len voor zyn Liefjes deur, Maakte
daar in donker, So de Serviteur.

Ik ging my versteken, In een Kelder-trap, Daar heb ik door-keeken, Al zyn weetenschap Hy
begon te queelen En zeer fraay te speelen, Op een Cyter schoon van klank, Juffrouws hert te
steelen, Door het zoet gezang.

Ach! myn lief myn Leven, Was zyn droeve klagt, 'k Ga myn hier begeven, In dees naare

nagt, Wilt u slaap dog breken, Hoord eens na myn spreeken, Ach myn onwaarde Vrouw, Siet hoe dat ik smeeke, in dees groote kou.

z'Is uit 'er slaap ontsprongen, Hoorden zyn geluit, 't Venster op gedrongen, Stak het hoofd daar uit, Hy riep lief Annaatje, Och! myn zoete maatje, Siet hier sta ik vol van pyn, Laat ik om een praatje, Dog wat by u zyn.

Wel het schynen droomen, Riep de Juffrouw weer, Hoe zoud gy hier komen, Sonder lange Leer, Daar ik twaalf treden, Wel ben van beneden, Ach! myn Lief 't is om niet, Dat gy uwe leden, Steld in zwaar verdriet.

Lief en wilt niet schromen, 'k Heb een laddertouw, Vaardig mee genomen, Weest myn nu getrouw; Engelin wilt maken, Dat het vast mag raken Nu zo klim ik vrolyk op! Sinjeurs hert aan 't blaken, Klom tot in de top.

'k Hoorden heftig rommele, Met een zoet geluid Sinjeur teeg aan 't stommelen, met zyn lieve Bruid: Cupido aan 't blussen, By haar vlam door 't kusse; Maar haar vader hier op let, Hoorden ondertusschen, Kwam zeer haast van 't bed.

Vader greep een Zabel, Met een Kaars in de hand, Sinjeur kroop zeer abel, Onder 't Ledikant, Daar zat hy in vrezen; Dogter wat zal 't wezen, Dat gy niet te bed en gaat; Vader ik moet wat lezen, 't Hooft niet wel en staat.

Is dat u believe, Zo voldoed u wil, 'k Meen daar waaren Dieven, Heimelyk en stil, In ons huis gebroken, Ik hoorden heftig spoken, So meende ik door 't gedruis, Te hebben myn gewroken, Aan dat kwaad gespuis.

Dus ging Vader heene, Zonder meer gewag,

Sinjeur quam met eenen, Weder voor den dag, Daar begon het Minnen, Met verliefde zinnen;
Ziet hoe dat ik voor u kniel, Laat ik u verwinnen, Ach! myn tweede Siel.

'k Heb myn waarde Engel, U twee Jaar gebeen En door liefs gestrengel, Altyd na getreen, 'k
heb by nagt en dagen, Door veel Minnevlagen, Vaak u deur en ring gekust En met smart en
klaagen, Leef ik ongerust.

'k Sal den eed u zweere, Van getrouheid mee, Eer zal 't velt verkeerren, In een woeste zee Son
en Maan hier boven, Sullen eer verdoven, Eer ik breek myn zuivere Min, Wilt myn dog geloven,
Waarde Engelin.

't Vrolyk Cupidoetje, Venus blinde wigt, doet zeer hart een schootje, Met een nieuwe schigt,
Juffrouws hart aan 't woelen, Om het vier te koele, Boot zy haar lieve hand; Sy begon te voelen,
Venus Minnebrand.

Koude Noorder vlagen, Wyke van myn hert, Lief u bitter klagen, nu verandert werd; Ja voldoed
u luste, Gy zult by myn rusten En betoont u trouwe Min; Sinjeur heftig kusten, Syne Harts-Godin.

Aangename kaken, O corale mond Als een Roos in 't blaken in de morgenstond, Spoeden wy
ons gange, Daar ik na verlange, In ons Venus Lust-prieel, Daar zult gy ontfangen U geregte
deel.

Deze groote Jonker, met zyn lieve Bruid, Gingt te Bed in donker, Blies het Kaarsligt uit, Ieder
kan gedenken, Wat hy haar ging schenke, Woelden daar met zoet gelag, Samen zonder krenken,
Tot omtrent den dag.

Toen de Nagt-gordynen schoven in de Lugt En Auroor quam scheynen, Sinjeur haast ter vlugt;
't Venster uit getreden, Klom weer na beneden, Meende dat hy was was alleen, Nam zyn valreep
mede, Ging zyn strate treen.

Maar eer hy nog schyden, Staande op de leer Sy uit 't venster leiden: En zei waarde Heer, Gy
hebt onverdrooten, Nu myn eer genoten, 't Maagde Roosje van zyn steel; Wilt nu nooit verstooten,
Myn u eigen deel.

Want myn oude vader En myn moeder voort, Sullen by te gader, Syn op myn verstoort, Als zy
haast bevinde, Dat ik ga met kinde, Tegen Ouders streng gebied; Ach! myn wel beminde, Broud
myn geen verdriet.

Al heb ik genomen, Lief u glans en eer, Wilt daarom niet schroomen, 'k Min u even zeer, 'k Sal
't na u behagen, Aan u Ouders vragen, Dat ons Troudag zy gesteld, Toont u niet verslagen Nog
u niet en queld

Lief tot meerder teken, Neemt dees diamant, Wilt voor Trouw hem steke, Aan u regterhand;
Laat my uwe kaken, Lieffelyk in 't blaken, Tot een zegel van de Trouw, Nog eenmaal geraken:
Ach! my waarde Vrouw.

Hier mee daal ik neder, Want myn tyd heeft uit, t'Avond kom ik weder, By myn lieve Bruid;
Lief toef dan niet lange, Maakt myn dog niet bange, Neemt u Valreep mee op gank, 'k Sal u
bly ontfange, In myn Armen blank.

Daar had ik gezworve, 't winters nagtje lang, Haast van kou gestorven, Ik ging ook myn gang:
'k Maak dit deuntje vaardig, Het geen ik zag zo aardig, Van dees Minnaar en zyn Bruid, Vaart
wel Juffrouw vaardig Myn deuntje dat is uit.

Een Nieuw Lied.

Stem: Leerdze van den Zanger.

Ik kwam laatst in de Laurier-straat, 's Morgens vroeg en 's Avonds laat, Sy leggen zomtyds geheele Nagten, Over haar deur, Met veel getreur, Ja vol gedagten.

Komt 'er dan een Jonkman aan, Dan is al myn pyn gedaan, Maar ik zal voortgaan en jy zal volgen, 't Is altoos spyt, Tot myn benyd, Blyft nooit verborgen.

Maar Sondags gaan zy opgeschikt, Eerst in 't bond en dan in 't wit, 't is om de Oost-indies vaars wat aan te lokken, Ook draagen zy, Kalmink daar by, gestikte Rokken.

Het was laatst op een Pinxster dag, Dat ik een bloemetje plukken mag: Het was een bloemetje met handen en voeten, Mooy Meisje fyn, Och! waar jy myn, Ik zouje groeten.

Dogter ik weet niet wat jou schort, Jou Rokjes worden al te kort, Daar in heb ik geen groot behagen: Och Moeder rein, Een Kindje klyn, Ik ben bedroogen.

Met een sprak daar de Moeder van myn Wel wie zal daar de Vader zyn? Ach! Moeder lief ik zal 't u zeggen, 't Is Jantje lief, Tot myn gerief, Sal in myn armpjes leggen.

Meisjes van de ligte trant, Wagt u dog van zo een kwant, Want ziet dan raakt gy met geen Klyntje, Dan moetje zitten aan de Wieg, Speelen dou dou dyntje.

Een Zamenspraak, gehouden tusschen een Zoldaat, Moeder en Dogter.

Op een aangename Vois.

Daar voeren drie Soldaaten al over den Rhyn,
Roeze moeze, vieze vase, bom bom bom
En zy vroegen aan een Vrouw Moeder allein,
Lang is de Winter, rond is de sisserkorf sisser,
Rou op strou, rou op de bou, rou de joek joek,
Roeze moeze vieze vase, bom bom bom.

Vroeg Moeder tap jy der geen Bier of Wyn,
Roeze moeze vieze vase, bom bom bom
En zo geeft ons maar jou Dogter allein,
Lang is de Winter, rond is den sisserkorf sisser,
Als een Jagers hoorn, rou op de bou, rou de joek joek, Roeze moeze, vieze vase, bom bom bom.

Myn Dogterlein die is nog veel te klyn,
Roeze moeze, vieze vase, bom bom bom.
En zy slaapt 'er nog wel een jaar allein,
Lang is de Winter, rond is de sisserkorf sisser,
Als een Jagers hoorn, rou op de bou, rou de joek joek, Roeze moeze, vieze vase, bom bom bom.

Och! Moeder ik ben nog niet te klyn,
Roeze moeze, vieze vase, bom bom bom.
En ik heb 'er geproeft van onze Knecht,

Lang is de Winter, rond is den sisserkorf sisser,
 Als een Iagers hoorn, rou op de bou tou de jouk jouk
 Roeze moeze, vieze vase, bom bom bom.

Hebt gy 'er geproeft van onze Knegt,
 Roeze moeze, vieze vase, bom bom bom,
 Dan bent gy een Hoer als ik 'er wel dogt,
 Lang is de Winter, rond is den sisserkort sisser,
 Als een Iagers hoorn, rou op de bou rou de jouk jouk, Roeze moeze, vieze vase, bom bom bom.

Van het Hoeren geslagt en ben ik niet,
 Roeze moeze, vieze vase, bom bom bom.
 Maer een braeve Zoldaet die verzeg ik niet,
 Lang is de Winter, rond is den sisserkort sisser,
 Als een Iagers hoorn, rou op de bou, rou de jouk jouk, Roeze moeze, vieze vase, bom bom
 bom.

Brave Soldaten die dragen een degen,
 Roeze moeze, vieze vase, bom bom bom.
 En alwaer zy Hoeren de pokkel mee smeerren,
 Lang is de Winter, rond is den sisserkorf sisser,
 Als een Iagers hoorn, rou op de bou, rou de jouk jouk, Roeze moeze, vieze vase, bom bom
 bom.

Minneklagt aan Philis.***Op een Aangename Vois.***

Eenzaem Bos aenhoord myn klagten,
 Pluym-gediert en kweeld niet meer
 Echo wild myn druk verzagten,
 Wyl ik kwyn uit Liefde teer,
 Philis, Philis waerom vlugt gy,
 Ach! ontrouwe waerom dugt gy,
 Lieve Philis keerd dog weer.

Maer nu gaet zy voor myn vlugten,
 't Windje dryft haer derwaerds heen,
 Moet ik dan nog langer zugten
 En versmelten en 't geweent,
 Philis, Philis hoord myn klagten,
 Gy alleen kund die verzagten,
 Is u hert gelyk een Steen.

Maer zy stopt voor myn haer Ooren;
 Philis vind ik geen gena,
 Moet ik dan van droefheid smooren,
 Strofheid zonder wederga,
 't Hert schynt myn van rouw te breeken,
 'k Zal niet meer van Liefde spreken,
 Dewijl ik die ontvlugten ga.

't Droef herdenken van myn lyden,
 Baert mijn de allergroosten smart;
 Philis gy kunt my bevryden,
 So te leeven valt my hart
 Moet ik u nog langer derven,
 Sal ik duizend Dooden sterven,
 Hebt dog deernis met myn smart.

Weste Windje houd u binnen,
 'k Hoor, dunkt my, een zoet geluit,
 Ach! het is myn Herderinne,
 Speeld op haere Herders fluit;
 Maer my dunkt ik hoor haer naderen,
 Sagjes door de Elze Bladeren:
 Ach! het is myn lief, Myn Bruid.

Een droevig Lied, van een Juffrouw en een Edelmans Zoon, die haar Beminden om 't Geloof moest van haar scheiden.

Vois: Waar is 't Fortuin nu ras.

Wat is de Liefde blind, So men beschreven vind, O valsche Min, Hoe zoet is het begin? Die onder u slaven met een domme zin: Vervolgt met veel pyn, Van haer Matres om eens bemind te zyn: Verstand en zin verliezen 't leven, Door de Liefde zoet, Verliezen goed en bloed.

Een Juffrouw schoon en eel, Woonden op een Kasteel, Buiten Borgworm die schoone Stad, Sy was zeer magtig ryk van geld en schat: Sy was een eenig Kind, Van haeren Vader boven al bemind: Haer Moeder was eerst overleden En zy bleef voorwaer, Een Wees van twintig Iaer.

Haer schoonheid en verstand, Blonk door het gantsche Land, Want haer gelyk was in geen Koninkryk, Sy wierd zeer jong verzogt ten Huwelyk: Die schoon Godin ten fleur, Had meenig

Vryer en Serviteur, Die haer beminde en karresseerden, Maer zy agten 't niet, Lagten om haer verdriet.

Een Ionkman kloed van moed, Schoon edel ryk van Goed, Beminde deeze Iuffrouw principael: Hy was geleerd en sprak verscheide Tael: Hy had haer drie jaer gevryd, Met hert en ziel ende getrouwigheid, Maer kon van haer geen troost verwerven, Al gaf hy haer te pand, Op Trouw een Diamant.

Myn Heer u trouwe Min, Sal nooit myn hert en sin, Beweegen tot Liefde van u perzoon, Al had gy menig duizend goude kroon: Want u Geloof myn Heer, Is Roomsche gezint en ik ben Gereformeert, Dat zal myn Vader nooit gedogen: Adieu voor altyd, Gaet zoekt gy u profyt.

Myn lief ik barst van spyt, Dit woord myn hert doorsnyd: Is dit de troost van myn lieve Iuffrouw, Om het Geloof dat en breekt nooit geen Trouw; 'k zweer u by den Hemel klaer, Is 't dat gy trouwt met een ander Minnaer, Ik zal het aen zyn leven wreken, Nu gy myn versmaed, Siet ik word disperaed.

Dees jonge Heer verstoort, Schier in zyn Min versmoort, Verlaet zyn Lief en trekt zo uit het Land, Neemt onder Vrankryk dienst voor Luitenant: Na de tyd van twee Iaer, So hoord hy zeggen dat zyn Lief voorwaer, Met een ander Minnaer zou Trouwen, 't Geen zyn eel gemoed, Tot wraeklust heeft geboed.

So ras hy dit vernam, Wierd hy toornig ende gram, Hy commandeert wel veertig ruiters kloek, Hy deed 'er veel te Paert en veel te voet: Wel twin-

tig mylen wyd, Tot dat zy quamen aen 't Kasteel subyt, Alwaer zyn Lief met haer beminden,
Saten onder Trouw, Dat bragt haer in de rou.

In 't midden van de nagt, Trok hy in de poort met magt: Hy gaet terstont in 't midden van de
Sael En in zyn hand een vervloekt blanke Stael; Daer hy die schoone Blom Aldaer zy zat met
haere Bruidegom: Hy sprak haer aen geheel verbolgen: O gy valze Vrouw, Gy wist ik het
wreken zou.

Nu zal ik myn gemoed, Gaen koelen met het bloed, Van uwen Bruidegom en Serviteur, Daer
gy voor myn sluit uwes herten deur, Met lost hy zyn Geweer En schoot haer Bruigom voor haer
voeten neer; Nu zal ik u ouden Vader leeren, Dat de Liefde zoet, Word razend en verwoed.

Geen bidden of geklag: de Iuffrouw baten mag, Sy valt voor hem al op haer knien bloot, De
tranen vlieten over haer wangen rood; Spaert dog myn Vader lief, Houd myn voor uwe
dienstmaegt en gerief, Hy als een Leeuw had geen onfermen, Schoot haer Vader neer En stierf
daer in den Heer.

't Za trotze Maget teer, Voldoet dog myn begeer, Myn Minnelust die moet nu zyn geboed, Al
waer gy een Princes van edel Bloed: Als hy dit schoone pand, Nu had onteert als een Tyran, o
schand Toen heeft hy haer jonk hert doorsteken, Dat haer edel bloed, Daer stroomden met 'er
spoed.

Toen hy haer had Verkragt En tot 'er dood gebragt, Toen roofden hy veel kostelyk Iuweel, Hy
sloot de deur en vensters van 't Kasteel; Toen stak die booze Tyran, Het Kasteel aen vier hoe-

ken in den brand: Maer God die zal het moorden wreken, Al vlugt hy met schand, Al in een ander Land.

Maer God die al het quaed, Nooit ongestraft en laet; Want door het ligten van die felle Brand, Raekten in roer terstond het gantsche Land; Veel volk quam by een En veel Zoldaten quamen op de been; Die haer vervolgden en kregen En sloegen 't al Dood, De Moorders klein en groot.

Spiegelt u jonge Ieugd En schikt u tot de deugd, Besmet geen Min, Want 't brengt veel lyden in, Want 't vryen is zeer zoet in 't begin: Gy Dogters en Ionkmans, Besluit de Trouw eer dat verkeert de kans, Want ziet de Liefde baert groot lyden; Hoe is de Mensch verblind, Die hem niet wel verzint.

Vryagie tusschen een Jonkman en een Jonge Dogter.

Vois: Van de Quezel.

Myn wel beminden, Myn overschoon Godin, Ik zal u vinden, Gy staet 'er in myn zin, Ik bidje hoord myn aen En wilt my niet versmaen, Ik zal u nooit verlaten; Wilt dog myn Trouw ontfaen, Komt my te baten.

Wat komt gy mallen? Uw zoete woorden fyn, 't Is niet met allen, Zy steken vol fenyn Gy zyt myn hertje lief, Als zy hebben 't gerief, Dan is 't jou hoer jou verken, Als zy jou hebben in 't net, Wilt dit aen merken.

Lief uwe reden, Hebben myn hert doorwoond, U schoone leden, 'k Schenk u myn Trouw terstond,
'k Schenk u tot een present, Pietje Pylaer is een Vent; Laet ons te zamen leven, Al in den Egten
band, Van God gegeven.

Lief slaet u oogen, Op uwen Minnaers hert En wild gedoogen, Helpt myn dog uit de smert, Gy
bent myn herte zoet, Voor u zal ik myn bloed, Altyd stellen te panden, daer is een Ring op
Trouw, Al van myn handen.

Flora myn Leven, Myn hoop myn tweede ziel, Van God gegeven, Die ik zo waardig hiel, Speel
op Bassen en Fluit, Flora die is de Bruid; Wy zullen zamen paren En danst nog eens in 't rond,
Luistert na snaren.

Oorlof voor 't lesten, Gy steedze jonge Ieugd, 'k Raed u ten besten, Trouwt maer in eer en deugd,
Neemt u Liefde by der hand, Aen een klaer waterkant, Daer zult gy zien vergaren, De Vogelen
in de Lugt, Die ziet men paren.

Een vermakelyke Klugt van een Jongman en jonge Dogter.

Vois: Moeder geeft myn eenen Man.

Onlangs op een Avond laet, Schottel bier en broodje, Ging ik wandele langs de Straet, Met myn liefje honing-diefje, digte by een bootje.

Ik had Bachus nat in 't lyf, Zwak gelyk een strootje Toen zo sprak dit jonge Wyf, Laet ons zamen, Zonder schamen Kruypen onder 't bootje.

't Bootje dat lag op de Wal, Schier het onderste boven, Daer wy zamen by geval, Kropen onder, 't Is geen wonder, Wilt my vry geloven.

Ik rolde met dit zoete Lam, Rond gelyk een klootje, Ik haer in myn armen nam, Met een stootje, In het slootje, Zagjes onder 't Bootje.

Houje digt de Wagt die komt, Onder 't holle bootje, 't Is zo lek 't zo lustig pompt, In het bootje, tusschen 't slootje, Onder 't holle bootje.

Wy pompten daer met ons bey, 't water in het slootje: Lubbert die liep in de Weij, Tot hy struikelt En hy duikelt, Met zyn kop in 't bootje.

Lubbert wierd zo byster nat, In het holle bootje, Dat het nat liep langs zyn gat, By den denter, Als een slenter, Onder het holle bootje.

't Meisje hielp hem uit de nood, Onder 't hol-

le bootje, Lag zyn hoofje in haer schoot, Om zyn ooggen, af te droogen, Onder 't holle bootje.

Dog dit was wel haest in 't rugt, 't Stoejen onder 't bootje, Van dees liefjes met genugt, Die te garen, Vrolyk waren, onder 't holle bootje.

Wagt u dat u niemand ziet, Onder 't holle bootje, Dan zingt men daer van geen Lied, Wilt gy snoepen, Wilt niet roepen, onder 't holle bootje.

Het droevig Afsterven van den Herder Koridon en de Herderin Zilvia.

Stem: Van de Quezel.

Zilvia.

WAer blyft myn Herder? Het is al meer dan tyd, Ik ga al verder, Als hy my had gezeid, De tyd is lang voorby, Daer ik zat in de Wey, Hem met myn Schaepjes wagten, Of zou dien Herder vrij, Myn gunst veragten.

Myn dunkt van verte, Sien ik zyn Schaepjes staen, Wat mag hem deere? Myn hert is zeer belaen; Ik drijf mijn vee met spoed, Langs een klaer watervloed, Tot ginter aen de Heggen, Daer ik mijn Koridon, In slaep vond leggen.

Ik zal gaen weiden, Mijn schaepjes aen de Bron, Langs een groen Heiden En laten Koridon, slaepen in rust en vree, Nemen zijn Schaepjes mee, Tot dat ik weer zal komen En zien of hij ontwaekt, Aen deze stromen.

Koridon.

O! Zoete dromen, Wat baerd gij mijn al pijn, Ik ben vol schromen, Waer of mijn Schaepjes zijn? Waer is mijn Zilvia, Ik zal haer zoeken dra, Of ik haer niet kan vinden, Hier in het groene dal, Onder de Linden.

Waer dat ik doole, Ik vind mijn Schaepjes niet, Zij zijn gestoolen, Wat leed is mijn geschied, Mijn Zilvia mijn Bruid, is ook te velden uit, Misschien te zaem verslonden, Door 't vinnig ongediert, Als woede honden.

Nu wil ik sterven Ik mis mijn Vee en Bruid, Mijn hert af kerven, Ik neem een vast besluit En wil mijn met het zwaerd, Hier vellen neer ter aerd, Hij heeft zijn hert doorsteken, Onder een Lindeboom, Is hij bezweken.

Zilvia.

Ik wil gaen keeren, of Koridon ontwaekt Daer ginter veeren, 't Schijnt of mijn droefheid naekt, Eilaes ik zie de Bron, Daer lag mijn Koridon, Met 't zwaerd nog in zijn zijden, Moest gij, O! Herder zoet! Om mij dit lijden.

Den stervende Koridon.

Ik ben verslonden En door den dood gewond, Met diepe wonden, Om dat ik u niet vond, Om u heb ik myn bloed, Gestort uit liefde zoet, Koridon sluit zyn oogen, Zyn doode mond beklemmt, Zyn hoofd geboogen.

Zilvia.

Myn Herder trouwe, Sterft gy de dood om myn? Dat zal myn rouwe, Ik leef in zwaare pijn, Ik wil op staende voet, Storten myn laetste bloed En als u Herderinne, Mee sterven om u Lief, Uit zuivere minne.

Sy heeft genomen, Het zwaerd wat droeve smert, Heeft het met schromen, Gestoken in haer hert En viel daer bij die Bron, Neder by Koridon, Onder de linde bladen, Alwaer zy allebey, De doodsnik laden.

De Schaepjes dwalen, Alleenig op het veld, Door Bos en Dalen, Sy waren heel ontsteld En droevig om de dood, Van haer Herder minjoot En haere Herderinne, Die t'zaem gestorven zijn, Uit zuivere Minne.

Vryagie tusschen een Tamboer en een Jonge Dogter.

Op een aangenaame Wys.

'k Ben gezeten al in dat gras, Daer ik vond een brave tas: Het was een zoet venus Dier, Heel versmagt door't Minnevier, Ey ey ey ey ey ey: Het was een zoet Venus Dier Heel versmagt door 't Minnevier.

Wat vond ik al in dat veld, Een zo aengename beeld En zeer net en fraey van Leen, Het was of het een Engel scheen: Ey ey ey ey ey ey, En zeer net en fraey van Leen, Het was, enz.

Haer handjes wit als Was En haer tandjes als albast, Haer wangetjes rood als bloed, Dat myn zieltje treuren doet: Ey ey ey ey ey ey, Hare wangetjes rood als bloed, Dat, enz.

En haer Borjes Lely wit En haer oogjes als een git En haer lipjes als corael, Die verziere 't altemael: Ey ey ey ey ey ey, en haer lipjes als

corael, Die vercieren, enz.

Bid ik haer dan om een zoen En zy wil het nooit niet doen, En zy roept en zy weent met getier
En zy zeid weg weg van hier: Ey ey ey ey ey En zy roept en zy weent met getier En zy, enz.

Dat myn Vader dat vernam. Dat ik 'er een Tamboer nam En myn Vader zou myn slaen En
Moeder zou het nooit toestaen: Ey ey ey ey ey En myn Vader zou myn slaen En myn, enz.

Komen zy dan in de Kraem, Dan zo zyn zy vol van schaem En zy zugt en zy weent en zy schreid,
En zy is haer Maegdom quijt: Ey ey ey ey ey En zy zugt en zy weent en zy schreid, En zy,
enz.

Oorlof gy meisjes ziet, Eer gy raekt in 't verdriet: Hebt gy 'er een Lief bemind, So trouwt 'er al
met gezwind: Ey ey ey ey ey: Hebt gy 'er een Lief bemind, So trouwt 'er al met gezwind.

Bruilofts lied.

Stem: Als 't begint.

Wat is het een heerlyk leven, De Bruidegom en Bruid te zyn En drinken de koele Wyn En
drinken de koele Wyn; Myn dunkt men zou 'er expres om Trouwen, Om ook een reisje bruiloft
te houwen, Speelnootjes volgt de Bruid, Wilje wel doen zo schei 'er niet uit.

De eerste Mensch en Eva, Die Trouden met malkaer, Wilje wel doen zo volgt haer na, Wilje
wel doen zo volgt haer na, Want hadden 't ons

Ouders niet gedaen, Wy hadden niet eens te bruiloft te gaen: Speelnootjes volgt de Bruid, Wilje wel doen zo schey 'er niet uit.

Ik ben daer in verwondert, Dat gy u groene tyd, So in eenzaamheit verslyt, So in eenzaamheit verslyt! U moeder heeft u ter waereld gebragt, 't Is billik dat gy daer ook na tragt, Speelnoodjes volgt de Bruid, Wilje wel doen zo schey 'er niet uit.

Dat zoenen dat kussen dat streele, Het omarme in het Bed, Dat 's Winters de kou belet, Dat 's winters de kou belet, Daerom is 't treffelyk wel gezeid, 't En deugd niet datje alleenig leid; Speelnootjes volgt de Bruid, Wilje wel doen zo schey 'er niet uit.

Nu wensch ik de Bruid en Bruidegom, Een poppetje binnen het laer, Kan het niet toe ik wensch 'er een paer, Kan het niet toe ik wensch 'er een paer, Want het is zeker dat door het by slapen, Den Mensch zyn zelfs zoekt na te apen: Speelnoodjes volgt de Bruid, Wilje wel doen zo schey 'er niet uit.

Advoes op die conditie, Een glaesje frisse wyn, Dat 'er haest weer een bruidje mag zyn En als dat glaesje is uitgedronken, Dan eens gekust en weer in geschonken: Speelnootjes volgt de Bruid, Wilje wel doen zo schey 'er niet uit.

Een Amoureuse Minne-Klagt.

Op een Aangename Wys.

WAer schuil ik voor de lonken, Van u zoet gezigt? Daat my vol vonken, Van de Liefde stigt,
Myn boezem al te fel geraekt, Gevoel ik dat van binnen als een etna blaekt.

Hoe vrolyk zou ik lyen, Als gy schoone waerd, Gelyk de Byen, Wreed en zoet van aerd; Zy
quetze ons wel onverwagts, Maer geven ons ook de Honing kragt, Die de wond verzagt.

De pylen van uw' oogen, Die verwonden my, Toont u mededogen, Als de Honingby, Genees,
genees myn herte wond, Met honing dauw en balzem, Van u lieve mond.

Een droevig Exempel, van twee die malkander beminden.

Stem: Verlaat gy myn verheven Ziel.

DE Liefde is een band des doods En zomtyds vol van schrik en beven; Zo als in Zwitserland
minjoot, Twee Liefjes raekten om het leven, Gelyk ook word vermeld In brieven menig faut
en pertinent verteld; Hoe dat een jonge held, Daer diende by een heer, Die had een Dogter teer.

Dees Ionkman was een Spaensche quant,

Heer die had in hem behagen; Hy was vernuftig in 't verstand En ging dees dogter liefde dragen,
Waer door de jonge maegd, Gequest door Cupido, Hem weder liefde draegt; So dat hy haer
behaegt. Tot zy hebben haer lust, Uit reine Min geblust.

Den Ionkman sprak wel Liefste ziet, dit werk en kan niet langer dueren, Of wy zullen met groot
verdriet, Ons zoet vermaek moeten bezuren, Hier dient dan raed geschapt, Of wy zyn in gevaer
Om haest te zyn gestraft; Zy hebben haer bedagt, Te ryzen na een Stad, daer hy zyn vrienden
had.

Om daer te Trouwen zo 't behoort, Al in zyn Vaderlandze Kusten; Zij waren pas buijten de
Poort, Of ziet de maget moest al rusten, Al in het groene veld, dicht bij een harde Rots, Hebben
zij haer gesteld, Zij waren zeer gekneld, want ziet de Vader gram, Terstond hem volgen quam.

Hij bragt verscheiden dienaers mee En was vol gramschap in genomen; 't Was om te krijgen
deze twee; Maer als zij hem aen zagen komen, Klommen zij op den top, Van deze stijle Klip,
So heel ter boven op; de Vader boos van kop, die drijgt haer ongemeen, Als hij ze krijgt beneen.

De Vader hiet zijn dienaers daer, Om haer te krijgen in vermogen; Maer ziet dit twee geliefde
Paer, En wouden dat nog niet gedogen, Zij rolde na beneen, Van boven neer de klip, Zo meenig
grootte Steen En dat zo ongemeen, dat wie het maer geraekt, Terstond het klimmen staekt.

Waer door de Vader als verwoed En vol van gramschap in genomen; Hij liet terstond op staende
voet, Een groot partij van Boeren komen, die daer woonden omtrent, Te klimmen op de Rots

waren zij best gewent: ô Droefheid en ellend, Als zy dit zagen aen, Haer uitkomst was gedaen.

De Ionkman sprak wel Liefste zoet, Nu is al onze hoop vervloogen, Valt dog u Vader eens te voet En dat met tranen in uwe oogen En zegt dat wy door trouw, Te zaem verbonden zyn, Als egte Man en Vrouw En toonen regt berouw, Zo zal hy jou en myn, Ligt wel genadig zyn.

Zy sprak ik ken myn vader wel, Ach! ik en durf het niet betoonen, Want hy is wreed van aerd en fel, Hy zou ons leven niet verschoonen, Of zo hy 't myn al doet, Zo raek ik by 't gespuis, Daer 'k eeuwig Spinnen moet En gy myn naeste bloed, Raekten gewis van kant, Door strenge Beul zyn hand.

Dat zoude grootste droefheid zyn, Voor myn eilaes te moeten dragen! Myn ziel versmelt door angst en pyn, Het was voor my als helze plagen, t'Za laet ons met 'er spoed, Op deze harde Rots, Storten ons laetste bloed, Alhier op staende voet, Door liefde onbesmet, Wezen ons bruilofts-bed.

Geeft my daer op de laetste Zoen En wilt u over my ontfarmen, Ik zal het u ook weder doen En vatten u in by myn armen, Uit reine Liefde teer, Zo laet ons van de Klip, Storten van boven neer, Dat was bey haer begeer, Om door de Liefde groot, Te sterven zo de Dood.

Zy waren zaemen mond aen mond, Arm aen Arm vast gebonden, Storten van boven op den grond En zyn zo door de Dood verslonden: Het bryn barst uit haer hoofd, In 't aenzigt van de Vaer, Van 't leven wreed ontroof; De Vader

dit gelooft Die zag dit schouwspel aen, Hy was niet eens ontdaen.

Daerom gy ouders altemaël, houd dit exempel in gedagten Spiegelt u dog aen dit verhael En wilt geen wreden vader slagte, Weerstaet u kinders niet, Als zy worde bemind, Of 't baert een groot verdriet, Gelyk gy hier aenziet, Hoe door de liefde groot, Twee liefjes zyn gedood.

Herders Vryagie, tussche Tyter en Philida.

Stem: Vriende zou men niet vrolyk wezen.

Tyter.

IK wil myn Philida gaen vinden,
In deze zoete Lente-tyd!
Ryst uit den slaep myn Welbeminden,
Phebus al op de Kimmen ryd,
Gy kund de zoete band ontvi hi hi hi hinden,
Waer door myn hert gekluisterd leid.

Philida.

Wat hoor ik aen myn ooren ruissen?
Zyn 'er de Winden in 't Bosch verstoort,
Of zyn het Golfjes die zo bruissen?
Of word myn vee op stal vermoort,
Of zyn 't bladere die zo ru ru ru ru ru uisse?
Dat myn hert hier in myn rust verstoort.

Tyter.

't Is Tyter, schoonste Herderinne,
Die u komt wekken met den Dag,
Gy zyt de schoonste Veld-Godinne
Die 'er op Aerden wezen mag.
Die ik uit grond des herten bem hi hi hi hi hi hi

inne: Philida hoord dog myn geklag.

De Gulde Zon is op gerezen,
 Herderen dryft 'er u Vee van Stal
 En laet ik maer u dienaer wezen,
 Ik zalze leiden in 't groene dal,
 Voor geen onheil hoeft gy te vre he he he he he ezen, Ik zal ze hoeden voor ongeval.

Philida.

Tyter ik hoor u zoete reden,
 Mogt ik geloven uwe tael,
 Ik zou myn trouw aen u besteden
 En doen u minnelyk onthael,
 Maer Ionkmans vlyen en looze he he he he he eden, Zyn voor de Dogters maer een quael.

De Ionkmans zyn niet als zy plagten,
 Schoon dat zy komen als een vrind,
 Doen aen Maegden haere klagten
 En meer in schyn als haer bemind,
 Daer voor zo mag ik my wel wa ha ha ha ha ha agten En slaen u klagten in de wind.

Tyter.

Zouden de Herders van de landen,
 Gelijk de steedze knaepjes al,
 Leven ontrouw, het was een schanden,
 Philida staekt dog u geklag,
 Eer zal de Waereld in vuer verbra ha ha ha ha ha handen, Eer Tyter u begeven zal.

Phylida.

Tyter komt laet ons zamen treden,
 Al op het jendig Veld tapyt,
 Ik zal myn min aen u besteden,
 Ik heb gezien u trouwigheid,
 Wel aen myn Schaepjes vlug van le he he he he he eden, Weest met uw Herderin verblyd.

Ik wil myn Tyter maken vaerdig,
 Een kransje van veelderley kruid,

Komt Herderinne en Herders aerdig,
 Maekt 'er een dansje, speelt op de Fluit!
 Tijter die is de Bruidegom wa ha ha ha ha ha ha aerdig En Philidaetje die is de Bruid.

Vryagie, tusschen Joost, zynde een Jonge Vryer en Kaatje, een oud wyf, die op Krukken sprong, met een Voor-Dogter.

Stem: Van de Quezel.

Joost.

Wel lieve Kaetje, Gy zijt een Weduw vrouw, Ik zoek een praetje, Te maken hier met jou, Ik heb gestelt mijn zin, Op u die ik bemin, Al zijt gy oud van dagen, Ik kom myn hert en Trouw, Aen u opdragen.

Kaatje.

Maer Ioost die reden Dat lykt wel malligheid, Wilt van mijn treden En zoekt een jonge Meid, Dat past by malkaer, Ik ben haest t'zestig Iaer, Daer toe ga ik op krukken En gy een jonge kwant, Dat zou niet lukken.

Joost.

Ik heb geen zinnen, In een jonge Maegt, Om die te minne, Gij zyt die mijn behaegt; Dat jong en dartel goed, Is al te trots van moed, Daertde vol minnestreke, Dat meenig jonge quant, Brengtze in gebreken.

Kaatje.

Wel zoud gy schromen, Om bij een jonge Meid, Op 't bed te komen, Dat was een

groote spyt; Wat had ik aen een Man, Als hy 'er niet dorst an, Schoon dat ik loop met stelte,
Daer zou nog in mijn mond, Wel boter smelte.

Joost.

Ik zal u eeren En doen zo veel ik kan, Na u begeeren, Als gy mij maekt u man; Ik staen altijd
bereid, Voor u tot dienstbaerheid, Gy zult u niet beklagen, Als gij niet gaen en kan, Zal ik u
dragen.

Zy gingen Trouwe, Men heeft met veel getier Bruiloft gehouwe, Vol vreugde en plyzier; De
Bruidegom die zong, De Bruid op krukke sprong, De Speelman bij sint Felte, Die speelde na
de maet, Op houte Stelten.

Dit zoete Paertje, Ginge te zaem na Bed, 't Was Moer en Vaertje, Zo zagjes en wat net: Al ben
ik stijf en oud, Ik ben eerst weer Getrouwt: Zy zei mijn lieve Iosje, Voldoe nog eens mijn lust,
Al voor een poosje.

Maer de Bruids Dogter, Die danste hups en fijn, De Speelman brogter, Zo meenig glaesje Wijn,
Tot dat hij na zijn zin, Haer kreeg al tot zijn Min En haer zo dikwils kusten, En deed met deze
Meid, Zyn wil en lusten.

Na weinig weeke, De Dogter wierd gewaer, Met veel gebreken, Zy was van Kinde zwaer, Zy
zei het aen haer Moer, Dat zij zou gaen voor Hoer, Yder zal mijn begekken, Zo gij mijn schanden
niet Zoekt te bedekken.

Zij ging berame, Sprak tot haer dogterjent, Als gij moet krame, Zo houd u wat absent, Ik zal
het Iosje klaer, Zeggen dat ik ben Zwaer, Brengt mijn het Kind dan nader, Dan zal ik Moeder
zijn en loost de Vader.

Ioost deed zijn besten Al met dit oude Wif; Maer op het lesten Hoord wat een raer bedrijf, Zij zei ik ben bevrukt En Ioost moet op de vlugt; Terstond een Vroedvrouw halen, Al bij dit oude Wif, Al zonder falen.

Zij sprong op krukke En was wel half blind, En kon niet bukke En nog quam daer een Kind; Terwijl dat Iosje gou, Ging halen de Vroedvrouw, Als hij quam t'huis bij Kaetje, Sprak ieder hier 's een Kind, Dat lijkt zijn Caetje.

Ioost sprak verheven, Is hier Kindje ras, Daer ik mijn leven, altijd zo bang voor was; Ik nam een oude Vrouw Om dat ik dagt zij zou Geen Kinderen voort brengen, Maer nu moet ik gestaeg, Su, suja zingen.

Ioost ging voor Caetje, De dogter ging voor Maegt, Maer dit Papaetje, Die heeft zijn Trouw beklaegt; Hij veegt het Kind zijn gat En krijgt nog slage zat, Van Moer en Dogter stijve, Gij Ionkman wagt u dag, Voor oude Wijven.

Een aardig voorval van een Dienstmaagd en een Trompetter.

Stem: Van de Quezel.

Wie heeft zijn leve, Zulk een klugt gehoord, Als ik zal geven, Te kennen regte voort, 't Is van een aardig dier, Die veel nam haer plijzier, Met haer Vrijer wilt weten, Als haer meester en vrouw, Waren ten eeten.

Zij was woonagtig Alhier in deze stad, Bij een heer magtig, Voorzien van gelt en schat En diende lange tijd Bij hem voor een dienstmeid; Niemand wist van haer streken, Of van haer snoo verleid, Zo 't is gebleken.

Zij had een Vrijer, Dat een trompetter was, Een brave strijer, Die haer veeltijds genas: Als 't hek was van den dam, Zo liet dit zoete Lam Hem zagjes binne komen, Dan was het al vetpot, Daer was geen schromen.

Daer wierd gedronke Lekker wijn brullee En braef geschonken, Chocolaet, Koffij en Thee; 't Was lief nog eens gekust, Volbrenge mijn minnelust Gij kund na u begeeren, Al wat u hertje lust, Maer commandeeren.

Hij speelde zagjes met zijn Trompet-marijn, Schier heele nagjes, Wie zou 'er dood voor zijn,

Dat ging bijzonder zoet, En 't was van 't heerschaps goed, Daer zij haer buik mee vulden, Daer zij zo menigmael Zamen van smulden.

Maer ach! de drommel, De zaek raekt heel verbruid, Want ziet de bommel, Begon te breke uit! Haer rokjes wierde kort, Men weet niet wat 'er schort, Het water ging haer quelle, Dat meenig jonge Meid, De buik doet zwellen.

Men was verwondert En wist niet wat 't beduid, Niemand en kon 'er, De zaek regt krijgen uit, Al haer roepen dat was, Ik ben niet wel te pas; Och! och! mijn buik en dermen, Dat doet mijn jonge Maegd, zo droevig kermen.

Men liet ontbieden, De Iuffrouw haer Cousijn, Het moest geschieden, Het Meisje bleef vol pijn, Dat was een goed Doctoer, Die zei tege Sinjoor, Men zou was 't zijn begeeren, Dees lieve zoete Maegd, eens zagt blisteeren.

Maer laes, och armen! Dat hielp zo veel als wind, Zy bleef al kermen, Dat zoete lieve Kind, Den Doctoer die bezag, Haer Water dat bij nagt, Vergaert was, Wie zou dromen? Sprak hij, dat hier een Kind, Zo ras sal komen.

Zonder ontfermen, Moest zij de deur straks uit, Daer hielp geen kerme; Nu ziet dees lieve Bruid Vast zonder Bruidegom, Hij ziet na haer niet om; Nu deed zij niet als krijten En moet in schand en smaed, Haer tijd verslijten.

Dienstmeisjes alle Hier word gij door geleert, Dat zulk een malle, Veel in droefheid verkeert; Weest trouw en heus van mond, Boud op een vasten grond, Zo word gij niet bedrogen, Als dees onnozele Maegd, Houd dit voor oogen.

Vrysters klagt.***Stem: Tien pond snel.***

ACh wat moet, Ik helaes verdragen,
Ik arme bloed, Mag met regt wel klagen,
Dat ik ben, ô spijt! myn lieve Vryer quijt.

Daer ik staeg, Mee zo meenig trantje
Dee bij nagt en daeg: Ach dat lieve Iantje;
Is nu aen een kant, Hij is na 't warme Land.

Krauwelaer, Is nu zijn Captijntje;
Ach, die treuzelaer, Dronk zo gaere wyntje,
Rotterdammer Bier, Dat was al zyn plyzier.

Wat heb ik, Meenig bremer hansje,
Wel met hem geslikt, Ach dat lieve Lansje,
Is nu na de straet, Mijn troost en toeverlaet.

Dan bragt hy, Mijn Koek en Carstanje,
Appeltjes daer bij, Van China en Oranje;
Aerdakers en sprot, 't Was zulk een malle zot.

't Was altijd, Komt hier wat in mijn boutjes,
Kind weest verblijd, Gij zult zijn mijn Vrowtje
Ik heb jou zo lief, Weest maer tot mijn gerief.

Ia wel mogt, Dit altyd zo deuren,
Heb ik wel gedogt, Dit zoet tureleuren, Stond my heel wel aen, Maer 't was zo haest gedaen.

Maer gantsch bloed, Och! die lieve drommel
Door dat zoetste zoet, Voel ik zulk gestommel
Onder myn jonk hert Dat baert zulk een smert.

de Rok word Myn, ô lieve jeetje,
Van vooren zo kort, dat mijn Moer en Peetje
Zeggen altemael, Kind gy word lustig vet.

Maer dat zal, Hem haest openbaren,
dat is niemendal, Hij moet 'er voor varen;
Man en Vrouw is een, Wy zyn 'er mee te vreen.

Oorlof dan, Amsterdamsze Meisjes,
Spiegelt u hier an, dwingt jou weelig vleisjen,
doed zo niet als ik, Zo raekt gy in geen strik.

Want als zy, U niet willen Trouwen,
Zit gy in de ly Moer moet het kind dan houwe;
Maer ik hoop voor 't lest, Altyd het alderbest.

Oostindies-Vaar beklag.

Stem: Heele winterze, enz.

Ach wat heb ik bedreven! Ach wat droeviger leven; Heb ik arreme knegt; Och hoe waer ik zo slegt! Myn geldje verbruid En dat tot een duit En nu zo moet ik lopen, Als een snoo schavuit.

Toen ik eerst quam uit Inje, 't Was al ik beminje, Elk een was myn vrind, maer meest om myn splint, Zy streelden myn klaer, 't Was hier en 't was daer, Zo lang tot dat myn poejer, Heel verfazelt waer.

't Was wellekom heertje, Gy stinkt na het teertje, dat ruik ik zo graeg, Maer ô droevige plaeg!
Een korten tyd daer naer, Was 't weg foei verhaer, Ik mag de Teer niet ruiken, Foei wat stinkje naer.

Men zoende en streelden, Men dansten en speelden, Op bas en phiool, In vrouw venus school;
Men dronk 'er met kragt, By dag en nagt, Zo lang tot al mijn geltje Was ten eind gebragt.

Nu zien al myn vrienden, die myn voor deze dienden, myn aen met de nek, houwe myn voor
de gek; Ik heb geld nog brood En gantsch naekt en bloot; Nu wil myn niemand helpen, In myn
groote nood.

de hoertjes en waerdinnen, die eerst riepen kom binnen, roepen nu passeer, de linje al weer;
Voor zes of zeven jaer, daer moetje dat 's klaar Nu weer aen gelove, Lieve zoete vaer.

Ach! Zielverkoper Iantje, Ach! alderliefste mantje, Helpt myn dog van de wal, Want ik mus
hier dog al; Myn hert is myn flouw, Van honger en kouw, Och! ik moet weer naer Inje, Of ik
sterf van rouw.

Oorlof Sjappetoutjes, Myd dog zulke Vrouwjes, Van dat ligte slag, Zo en hoeftje niet ach! Als
ik nu weer doe, Schoon dat gy ;'t zyt moe, Na Oostinje te varen, Ziet wat beter toe.

Een Nieuw Lied, van een bedrogen Minnaar en Minnares.

Stem: ô! Holland Schoon, enz.

Wat baert de Liefde al droefheid? Gelyk hier is gebleken, Hoe dat een Koopmans Zoon met vlyt, door Liefde was ontsteken, Al op een dogter jonk en schoon, Lieftalig en fraei van perzoon, daer ging hy by uit vreijen En deze maegt verleyen.

Hy sprak de maegt met reden aen, Och Lief komt myn te bate, Ik ben om u in druk belaeen, Ik zal u nooit verlaten; Komt myn te hulp door Liefde zoet, Ik ben een Koopmans Zoon met goed, Genoeg om van te leven, Lief wilt myn niet begeven.

Ik ben een teere ionge maegd, Ik heb niet als myn eere, Daerom tot myn geen liefde draegd, U vader zou 't niet conzenteeren, U moeder zou het niet toe staen, Dat wy zouden te trouwen gaen; Gy zoekt my te bepraten En dan weer te verlaten.

Och neen myn alderliefste vrouw, Ik zal u nooit verlaten, Daer is een goud Orlogie op trouw, myn Ouders zal ik wel beprate; Daer is een brief al met myn bloed, Dat ons zamen verbinden doet, Te leven met verblyden, Tot ons de dood komt schyden.

Ik neem u trouw en ben bereyd, Om met u

zo te leve; de Ionkman was hier door verblyd, Heeft haer een kus gegeve; Zy leefden t'zamen met genugd, de Maget wierd van hem bevrugd; Hy gaet zyn Ouders vragen, Te trouwen met behagen.

Och myn beminde Vader vroom, Wou gy myn laten trouwen, Ik heb een dogter, jong en schoon, Gebragt in groote rouwe; daer toe is sy van myn bevrugt, laet ons nog trouwe met genugt, dan leven wy in eere, Wilt het maer consenteere.

dat doen ik nooit of nimmermeer, dat gy de maegt zult trouwen, U moeder dan ook niet begeer, Te trouwe zo een vrouwe! Ik zeg dat gy van stonden aen, de maegt zult verlaten gaen; Gij brengt ons geslagt in schanden, Gy moet na vreemde landen.

Zyn ouders dwongen hem terstond, Na Curasou te varen; Och Vader als het wezen moet, Hoord dog na myn verklaeren; laet dog myn lief komen aen boort? Och Vader myn beede verhoort, Myn hert dat schynt te breken, laet ik myn lief dog spreken.

de Vader sprak door u begeer, Zult gy u lief nog spreken, Maer trouwen zult gy nimmermeer, Zyn hert dat scheen te breken; Zyn lief die quam bij hem aen boort: de moeder was hier door verstoort, Met groote nyd ontsteeken, Zij sprak ik zal het wreken.

Ziet hier hoe liefd' ter herten gaet, Van deze twee bedrijven: Adieu lief ik sweer met 'er daed, Ik u getrou zal blijven; schoon dat mijn ouders ons scheiden doet, 'k Zal haest weer komen met 'er spoed En leven dan in vreugden, Als twee liefjes vol deugden.

Vaert wel Ionkman dan met 'er spoed, 'k Zal mijn daer op verlaten, denkt dat ik draeg u vlees en bloed En liefde boven maten: Ik zal u blijven zeer getrouw, als een deugd en eerbare vrouw: Eer ik myn eer zou verliezen, liever zou ik de dood kiezen.

Zo schijden deze twee van een, Hy is zo heen gevaren En liet zijn lief zo in geweent, In droefheid en bezwaren: Zijn Moeder hoorde dit gerugt, dat deze Maget was bevrugt, Met nijd was zij onsteken En dagt ik zal het wreken.

de Moeder kocht een Ionkman om, Om de dogter te bedriegen, Op dat haer zoon op deze blom, Niet meer en zou verlieven; 't Geschiede na een korten tijd, dat die Ionkman door snood practijk, dees dogter quam verleijen, Om uit plijzier te reijen.

Als hij de Maegd had uit de stad, Zo ging hij haer schoffeeren, Zij aen hem om genade bad En wilt myn niet onteeren? Neemt liever myn leven met spoed, Eer dat gy myn dees schand aen doet, Wilt myn hert afsteken, Om u gemoed te wreken.

Klagen en smeken was om niet, Het mogt 'er al niet baten En doen zijn wille was geschied, So ging hy haer verlaten: de maegd berst met dees woorden uit, Ryd weg, rijd weg jou snoode guit: de Moeder ging hij 't verkonden, Hoe hij haer had geschonden.

de maget nam terstond de vlugt, Sij vreesde voor de schanden, daerom zo deed zij meenig zugt; Haer lief quam weer te landen; Sijn Ouders heeten hem wellekom, Hij dagt te wezen Bruidegom; Och! Vader hoog verheven, Waer is mijn lief gebleven.

Ik weet niet waer zij is beland, Of waer zij is gebleven, Zij heeft gedaen een groote schand,
Boelagie heeft zij bedreven: de Zoon die ging met goed beleid En vragde na 't regte bescheid;
Een Buurman die 't hem zeiden, Waerom hij droevig schrijden.

de Zoon die wierd van liefde krank En moest de dood bezuuren; de Moeder misten haer verstand;
de Vader ging 'er om treuren En zag zijn Vrouw in deze nood, dat zij moest sterven de dood:
Helaes wat zal ik maken, laet myn de dood ook smaken.

de dogter krijgt een Ziekte groot En quam van rou te sterven, door de droefheid die zij genoot,
Zugten zij meenig werven, Alom haer lief die zij bemind En zo van herten was gezind, Moest
zij veel smerte dragen, al in haer jonge dagen.

Ionkheid neemt hier een spiegel aen En ook gy Ouders meden: Siet wat de liefde heeft gedaen
En de hoogmoedigheden: Gij Ouders laet Trouwen u Kind, Als zij door liefde zijn verblind:
laet haer den Egt bekleden, So leeft gij dan in vreden.

Droevig Verhaal, van een Dogter die tegen haar Ouders zin Trouwden.

Stem: ô Dag! ô! blyden Dag.

Wat is de liefde zoet en vol genugten, Maer door de nijd zo baerdse droevig zugte, Als twee vereent van zin, door een opregte min, Verbonden door de Trouw, Tot egte Man en Vrou,

Een droevig stuk stel ik u hier te vooren En vrienden wilt dit lied met aendagt hooren, Hoe dat twee liefjes waert, Te zamen zyn gepaert Sij leefden zoet en wel En hadden geen gequel.

de ouders van de Bruid waren hier tegen En toonden haer zeer quaed en ongenegen, Om dat de dogter goed, Had schat in overvloed En deze Ionkman koen, Had niet om aen te doen.

Maer egter konden zy het niet weerhouwen, dat deze twee in deugd niet zouden trouwen, maer na een korten tyd, Ontsteken zij met nijd En maken met 'er spoed, Haer bastert van haer goed.

de jonge vrouw die was bevrugt met kinde, Haer man gaet uit en reist eens na zijn vrinde: de Barensood quam haer, Eilaes hoe langs hoe naer; Zy baerden hups en schoon, En brave jongen Soon.

Haer Ouders op dit pas quamen haer bezoeken Haer Vader die begon terstond te vloeken,

Hy sprak zyn dogter aen, Hoe zal 't met u vergaen, U man is aen de wind, Al met een Venus Kind.

Gy zijt in nood en hy gaet uit plyzieren, met d'eene Hoer of d'aer is hy aen't zwieren, dat was uit nyd en haet, dat hy dit zeggen gaet; Haer moeder ook misdien, die sprak ik heb 't gezien.

de Kraemvrouw was van 't Kind maer oud twee dagen, Als zij dit quaed van Men hoord gewagen, Uit lust en puure nijd, Maer na een korte tijd, de Kraemvrouw dit gelooft, die wierd als dol van hoofd.

Sy grijpt het Kind tertstond al bij zyn beenen En slaet het met het hoofd tegen de steenen, En sprak geheel ontzint, leg daer jou duivels kind, Ie vaer als een schavuit, Is met de hoeren uit.

Zij neemt een mes aldaer ter zelve stonden En heeft haer zelfs tot 'er dood gaen wonden, sy steekt het in haer hert, aldaer zij lag vol smert, op dat moeder en kind, was door de dood verslind.

Geen uur daer na of ziet de man quam keere, Weder na huis bij zijn vrouwtje met eere: zo dra als hy te huis quam, Haest dit elend vernam, Als dat tot zijn 'er spijt, dit was geschied uit nijt.

Hy vond zyn vrou al met zijn kind verslagen, Hy was maer uit geweest omtrent tien dagen, Eilaes! wat droefheid groot, Het leven hem verdroot, Hij neemt een mes zeer straf En steekt zijn hert ook af.

de Ouders van dit paer gingen beklagen, Haer nijdigheid, is haer in 't hoofd geslagen: de moeder spong met spoed, Van boven in de vloet; de Vader op dit pas, Ging hem verhangen ras.

Zo komt den Heer tot syner tyd kastyden, Die de Egte Trouw van haer Kinders benyden: Gy Ouders wie gy zyt En stoekt geen twist of nyd? Gy jong getrouwde ziet, Geloof benyders niet.

Aardig Trouw-geval.

Stem: Ach! myn alderliefste hert.

Luistert toe Dienstmeisjes al, Ik moet u wat raers verhalen, Geschied in d'Amstel palen, Een heel aardig Trouw-geval: Een Ionkman stelden zyn zinnen, Op zyn Moeders dienstmaegd schoon, Die hy zo ver komt te winnen, Dat zy by hem krygt een Zoon.

Als dit Kind ter Waereld kwam, Was dees maget heel verlegen, Want de Vrouw die was haer tegen En was op dit Paer zo gram, En sprak Zoon gy zult haer laten En maekt met dees maegt beding, Geeft haer hondert schoon ducaten, Die zy van hem ook ontfing.

Daer mee gaet dees maget heen, Wenscht haer kleine Kind de vreden. En gaet haer terstond verkleden, Fraey van boven tot beneen, Als een Hoorenze Boerinne, Krulle, lokjes aen het hoofd, Want zy dienen wou voor minne, Wie had 't immers ooit geloof.

Daer mee met een frisze moet, Ging dees maget met verkloeken, Nu haer vrouws besteedster zoeken, Die zy daer ook juist ontmoet: Iuffrouw

huurden haer voor Minne, Over haer zoete lieve lam, Dit was heel wel na haer zinne, Dat zy by haer Kindje kwam.

Zy bedagt dan weer met spoed, Om wat zelzaamst te beginnen, Waer de Ionkman zyne zinnen, Heeft geneigt op staende voet; Want ziet als het Kindje schryden, zong zy, wist Papaetje dan, Dat Mamaetje met verblyden, U dus minde zoete lam.

Dit zong zy dan al te met, 't Geen de Ionkman wonder dogte, Dat hy het wel onderzogte, En daer nauwelyks op let, En neemt waer gelegentheden En spreekt deze maget an, Wat zingt gy zomtyds voor reden, Die ik niet begrypen kan.

Wel sprak zy laet dog myn Heer, Deze zang u niet verveelen, Mag ik met het Kind niet speelen, Ik zing dit zomtyds wel meer: Och bent gy het myn Annaetje, Benje 't lief of benje 't niet, Myn staet voor myn zoete maetje, Gy hebt eenen teken ziet.

Onder 't haer op 't voorhoofd dan, Ik bespeur het waer te wezen, Gy zyt myne uitgelezen, Ik twyffel 'er geen meer an: Wilt niet vrezen myn beminde, Daer 's een diamant op Trouw, Gy zult myn trouwheid bevinde, Gy zult wezen dog myn Vrouw.

De Ionkman sprak zyn Vader an, Onze meid was lief en schoone, In het hert spand zy de kroone, Maer men ook niet loochenen kan, Dat ons minne is niet minder schoon en lief als onze meid, Wel hoe plagen ons de Kinders, Heeft mama tot hem gezeid.

Eerst was 't met de meid te doen, Wel zal dit

niet wonder wezen, Nu weer met de min geprezen, Hoe bent gy zo byster groen? Had gy maer de meid genomen, Zo had gy de moer van 't kind, Dan waer gy weer uit dees schromen, Om dat gy haer ook bemind.

Mamaetje queld u daerom niet, 't zal hem al ten besten keeren, Dan is 't eind van myn hertzeeren, Al mijn quellen en verdriet, Geeft my maer her lieve mintje, Dan heb ik 't al te gaer, De meid en moeder van 't kindje, Dan ben ik uit het bezwaer.

Wel myn zoon wat 's dit gezeid; Is dit onze maegd Annaetje? Ia zy is 't sprak hy Mannaetje; Wel is 't Anna onze meid, Heb ik die gehuurt voor minne, Wel ik ben daer in verward, Wel hoe kan zy dit verzinnen, 'k zie zy draegt een moeders hart.

Daer in heeft zy niet misdaen, Nog geen quaed daer in bedreven, laet zy my dat maer vergeven, Dat ik haer heb laten gaen; Ik bid dan wilt niet gedenken, Myn mislagen en abuis, Want myn zoon zal ik u schenken, Erkennen u voor kind in huys.

Nu gy Kinders dan te zaem, Wilt maer spoedelyk gaen trouwen, Treffelyk de Bruyloft houwen, 't Is myn lief en aengenaem: Men zag daer met pragtigheden, Trouwen dit geliefde paer, Dienstmeysjes doet zo nu meden, Dan raekt gy uit het bezwaer.

***De vermakelyke Gaaren-Negotie, van Jannetje het Gaaren-Meysje,
t'Amsterdam langs de Straat Negotieerende.***

Stem: Van Cicilia.

DAer komt ons Gaere-meisje, Weer naer gewoone trant, Ei lieve ziet een reisje, Wat men al by haer vant, zo linten als van Gaeren, Van allerhande kleur En alle naysters waeren, Vind gy by haer de fleur; Ook veters velerhande En schoone Huivebanden, Vingeroed en Naeiringen, Kokers en naeld daer in, Akers twee en vierlingen, Een ieder na zyn zin.

Hoordze haer keeltje roeren, zy roept dit is een koop, Voor Burgers ende Boeren En roept veel volk te hoop; Vier ellen om een stuyver, zo lind als huiveband, Akertjes net en zuiver, Streng Gaerens allerhand; Schikt nu op u neusdoeken En wilt u zin uit zoeken, Ook muizeband en Koortje, Een Koker om een blank, Een Veter om een oortje, Al van twee ellen lank.

Een Vingeroed twee duiten, Twee naelden om een duit; t'za steekt u hoofden buiten, 'tza burgers keykt zaem uit, Een streng van vyftien keeren, Een oortje, 't geld is klyn, Wie zou hier om begeeren, Verlegen willen zyn; Nu vrienden wil

u een reisje, Voorzien van 't gaeren meisje, 't Mag u alteyd niet beuren, Zy hier alteyd niet is; Koopt goed voor gat en scheuren, 't Is brood geryffenis.

Kortswylige Zamenspraak, tusschen Moeder, Dogter en Doctoor.

Stem: Verlaat gy myn verheven Ziel.

Och Moeder ik weet niet wat myn schort! Ik ben ontzet door al myn leden, Myn ryglyf dat word naeuw en kort, 'k Kan haest geen rokken aen veelen: Hoe lang is het geleen, Dat u die qualykheid door 't lyf is zo gereen? Hoe lang is het geleen, Dat u myn lieve lam, die ziekte over quam.

Och! Moeder al van langzamer hand, Op 't lest quam of het in my leefde, Het geen dat ook myn Ingewand, zomtyds in 't lichaem schudde deede, Ik geeuw en gaep zy styf En kan niet houden schier myn eeten in 'lyf: Ik geeuw en gaep so styf, Als of myn Kakebeen, Zou raken heel aen tween.

Wel dogter wat voor praet is dat? Gy moet my dat ter deeg uitleggen, Met wien hebt gy te doen gehad? Wel moeder lief wat 's dat voor zeggen? Wel dogter weet gy 't niet? Ik zal 't u zeggen dan, 'k Hoop het niet is geschied: Wel dogter weet gy 't niet? Dat geen dat gy uit staet, Is jonge vrouwe praet.

Wel moeder schoon ik ben geen vrouw, Kan myn dat ook niet overkomen? Och ja! myn Engel, maer dan zou, Het waterzugt u overstromen: Och! och! myn lieve kind, Myn engel weest gerust, 't is een verhoolen wind; Och; och! myn lieve kind, Des Doctoors goeden raed, zal u komen te baet.

De Moeder ontbied de Doctor en laat 't water zien.

Wel Doctor 'k heb u raed van doen, Myn lieve kind is vol mizere, Men ziet dikwils de jonge bloem, Niet eens te weeten wat haer deeren, Bezieet dog eens die pis, Wat ongezondigheid in myn kinds lichaem is, Bezieet doe eens haer pis, Of by myn lieve kind, leid een verhoolen wind.

Den Doctor die spreekt.

Na dat ik dit water zie aen, Is dat van u Dogter Mamaetje, zo zal haer ziekte niet over gaen, Voor datze heeft een klyn krawaetje, Want na dat ik zie klaer, zo is zy nu geweest, omtrent zes maenden zwaer, Want het schepzel voorwaer, Is d'oorzaak dat u kind, Haer ongezond bevind.

Wel Doctor wat voor praet is dat, Bezieet het Water eens ter degen, Om ofje 'er ook abuis in had, Dat haer ziekte dus stond gelegen, Bezieet het nog eens drie: Wel na dat ik het zie, zo zal ze 'er hebben twee: Bezieet het nog eens drie: Wel Iuffrouw meenje dan, Dat ik niet zien en kan.

ô! Neen myn lieve Doctor myn, Ik dog dat u gezigt kon falen: Ia maekt staet dat 't haest zal zyn, Voor u Dogter 't Vroedwyf te halen!

Och! och! is dit de wind, Is dit de qualykheid van 't Water dat me bind: Och! is dit nu de wind,
Die myn dogter zo styf, Gestadig vliegt door 't lyf.

De Moeder gaat weder by de Dogter.

Och Dogter wat hebt gy gedaen? Ik word schier desperaet van zinnen, Iou kleuter hoe dorst gy
't bestaen? Zo vroeg met iemand te gaen minnen, Och! waer 't nog maer gemind, Maer de
Doctor zeyd vast, Dat gy al zyt met Kind: Och! waer 't nog maer gemind, zo waer ik in geen
schand En gy geen ligte dant.

Kom zeg myn wie dat is de Vaer: Moeder ik zal houwen myn snater; Maer zeyd die vent dat ik
ben zwaer; ô! Ia hy zag het aen u Water, Myn hert dee zugt op zugt; Hy zei ook dat gy was,
Van twee Kinders bevrugt, Denk eens wat ongenugt En gy noemt geen Vaer nog, Wat bent gy
voor een zog.

Wel moeder dat is een slim man, Weet gy hoe veel kinders ik drage? Kan hy u ook niet zeggen
dan, Wie dat ik was zyn onderlage? Want dat is al wat raer, Weet hy wat dat ik draeg, zo weet
hy ook de Vaer: Wel dat is zeper raer Moeder gaet met myn pis, Vraegt wie de Vader is.

Wel Dogter spot dog zo niet, Ik zweer het zal u eeuwig knagen, Doed gy my aen zo een verdriet
En niet en agt wat dat ik vraege; Wel ziet vry wat hy doet, Eer dat ik u nu maek bastert van
myn goed; ziet voor u wat gy doet En zegt van stonden aen, De Vaer die 't heeft gedaen.

Och moeder lief is het dan wel, Als ik 't u alles zal ontleden? Ik kreeg lust in het Minnespel,

Het geen ik by verschyde deeden En dagt niet zo gezwind, om dat ik zo jong was, zou raken ras met 't kind. En nu ik dat bevind, zal ik beter daer naer, Onthouwen dan de Vaer.

Daer moet evenwel zyn een man, Wie heeft het eerst by u gelegen: Wel na dat ik onthouwen kan zo was 't de zoon van Ian Nimwegen: Was 't wel een half jaer: Het was omtrent die streek, Dat ik geraekt ben zwaer: Wel dan benne wy klaer, En weest nu niet benout, 'k zal maken dat hy u Trouwt.

Oorlof nu meysjes voor het lest En wilt het dog zo vroeg niet wagen, Of zo gy 't doet onthoud best, Wie gy eerst was zyn onderlage, Want zeper 't staet te slegt, Als men niet zeggen kan, Wat het was voor een knegt, Die u roosje te regt, Van u eerst geplukt heeft, Onthoud wie gy ze geeft.

Een vermakelyk Wiege-Lied, zeer genoeglyk by de Wieg te zingen.

Stem: Hebben zy dat gedaan.

EY Iantje kind, Van myn bemind, Ey komt eens by u vaertje, by u vaertje, Hoe krytje dus gelyk ontzint, My zontje, ei bedaertje Hoort wat ik zing, Iantje Iantje, Hoort eens wat ik zing, Ion kleine ding.

Iou Besje zeid, Met goed bescheid, Dat al die jou bekyken, jou bekyken, Straks zeggen met

veel zekerheid, Dat wy malkaer gelyken, zo van neus en kin, Iantje, Iantje, zo van neus en kin, Hebt ook myn zin.

Hoe dus verstoort? Ey hoort een woord, Schaemje dog voor de buuren, Voor de buuren, Op dat jou vryster 't niet en hoord, Wil 't kindje uit de luuren? Hebje jou bevuilt, Iantje, Iantje, Hebje jou bevuilt, Dat gy dus pruilt.

Ei Mem kom hier, Dat zoete dier, Verlangt na het bak'ren, Na het bak'ren, Kom krygt het goedje ras by 't vier, 't begint zo mooy te kak'ren, Is 't jou slapens tyd, Iantje, Iantje, Is 't jou slapens tyd, Dat gy so kryt.

Ei ziet hoe hapt het na de pap, Of zulker bier en broodje, bier en broodje, Hoe is dyn maegje nu so slap, Myn lieve kleine mootje, Hebje elders pyn, Iantje, Iantje, Hebje elders pyn? Wat mag het zyn.

Ei quelt 't geen meer, Het lust niet meer, Bewind het maer wat warmpjes, maer wat warmpjes, legt doekjes met wat keerze smeer, In 't lasje onder de armpjes, Hoe of hy zo smart; Iantje Iantje, Hoe of gy so smart, Myn lieve hart.

Maekt dat geen speld, Hem steekt nog queld En geeft hem dan een mammetje dan een mammetje, zo 't is op slapen wel gesteld, Myn lieve zoete lammetje: Wilje in jou duy, rory, rory, Wilje in jou duy, zuje, zuje zuy.

U wiegje gaet, Van passe maet En wilje nou niet zwygen, Nou niet zwygen, zo weet ik dan te nagt geen raed, Hoe zal men die om krygen, zuje, zuje zuy, rory, rory, zuje, zuje zuy En zing zuje zuy.

Hoe beertje dus, Ik wiege zus En zuyt zuyt zeuntje, zuye zeuntje, slaept, dog eens gelyk als flus, Ik zing het oude deuntje, suye suye suye, rory, rory, suye, suye suy En zing suye suy.

Wilt memme dy, Op de andere zei, Eens na de keers toe keeren, Keers toe keeren, Ik wed lag ik zo wel als gy, Ik zou zo luid niet beeren, Ei weest dog wat vroed, Iantje, Iantje, Ei weest dog wat vroed, zo benje zoet.

Het schynt wel moe, Doed d'oogjes toe: Victorie 't is gewonnen: 't Is gewonnen: Ach! 't snuift zo zoet ik weet niet hoe; Hy heeft de slaep begonnen: 'k zie wie iets begint, Iantje, Iantje, 'k zie wie iets begint, Die aenhoud wind.

Het Beklag van een Vryster over het verliezen van haar Maagde-blom.

Stem: Als 't bgint.

ô! Minnelust en korte vreugd, Och! waer is nu myn jonge jeugd, Myn eer myn alderwaerste pand, leid nu geworpen in het zand.

Een die myn bloempje heeft geplukt en van zyn steeltje gerukt, Die houd of hy my niet en kend, Nu hy my schandelyk heeft geschend.

Of is 't om 't groot goed dat gy draegd, Waerom hebt gy myn dan behaegt en van te vooren dat niet bedogt, Eer gy my hebt ten val gebrogt.

Heb ik u tot een val gebragt, Och! och! dat

had ik nooit bedagt, Heb ik het Roosje van u ontfaen, Den Roozeboom die is blyven staen.

't Is waer den boom is blyven staen, Maer 't Maegden roosje hebt gy ontfaen, Dat was myn eer myn beste rood, Gestoolen uit myn maegden schoot.

Wel waerom liet gy myn begaen? en hebt gy 't alles niet toe gestaen: Het spreekwoord zeyd myn zoete kind, Verzint een zaek eer gy begint.

Myn lief eer gy zo verre quam, Dat gy myn Maegde-roosje nam, Ik was door de liefde zo zeer verblind, Dat ik mijn eer niet heb gekent.

Wel heeft het u dan zo behaegt: Wel waerom dan over myn geklaegt? Wel waerom myn ten toon gebragt; Dat ik u schandelyk heb verkragt.

Om dat gy myn ter zyden gaet, Van droefheid word ik disperaet, Die myn wel eerde waer ik quam en die myn in zyn armen nam.

Myn lief en slaet geen woorden agt, Die men spreekt op het bedde zagt, Of voor het Authaer van de Min, Die gaet verkeerde wegen in.

Myn lief en staekt u droef getraean, Want onze zaek is af gedaen, Myn Ouders en willen het niet verstaen, Dat ik met u zou Trouwen gaen.

Daer is u Vader met 'er daed, 't Wil zyn een man van hoogen staet, Op snyders Tafel is hy wel eer, Geworden zo een grooten Heer.

En uw Moeder met ootmoet, die 's morgens kreeg haer eerste groet, Als zy ging melken met haer jok, Ontmoeten haer dien ouden bok.

Oorlof Maegdekens met 'er daed, die nog u bloempje cierlyk staet, Maer u voor zo een plukker wagt, die dan 't mooiste bloempje niet en agt.

Adieu myn afgescheiden Bruid, Maer eer ik nog myn lied besluit, 't Is door myn Ouders hoogen moet, dat 'k van myn zoet lief schyden moet.

Ik afgeschyden Bruidegom, Ik ga verkeerde wegen om; Maer die gy op Menschen vastelyk bout, Hem op een losse grond betrouwt.

EINDE.

Register.**A.**

Ach! wat valt het Minnen.	17
Ach! wat moet , ik helaas verdragen.	72
Ach! wat heb ik bedreven.	73

B.

Boter Markt gy zyt vermaart.	28
'k Ben gezeten al in dat Gras.	59

D.

De spelonk van disperacy.	30
De Liefde met een zoet genugt.	31
Doen ik laast voor het schoon Ostende quam.	42
Daar voeren drie Zoldaten al over den Rhyn.	48
De Liefde is een band des doods.	62
Daar komt ons Gaaren-meisje.	84

E.

Een tyd niet lang geleen.	8
Eenzaam Bosje aanhoord myn klagten.	50
En Jantje kind, Van myn bemind.	88

G.

Gy jonge Dogters die u stelt tot Minnen.	6
Gelyk de Beekjes vloejen.	34

H.

Hoort wat 'er is bedreven.	3
Hoort toe men zal u zingen.	22
Het schynt de Waereld is een Speel-toneel.	35
Hoort Kees myn Vryer.	38
Helaas! wat droefhied en wat smert.	40.

I.

Jonkmans trekt uit 'er muiten.	16
Ik kwam laatst in de Laurier-straat.	47
Ik wil myn Philida gaan vinden.	65

L.

Lestmaal als ik met droef gezugt.	20
Lestmaal ging ik myn wat vermyden.	24
Luyster toe Dienstmeisjes al.	81

M.

Myn hoop myn leven.	18
Myn wel beminde, Myn overschoon Godin.	54

N.

Nu onlangs gelede.	43
--------------------	----

O.

ô Ziel-vervoerende Rozemond.	12
Onlangs op een Avond laat.	56
Och! moeder ik weet niet wat myn schort.	85
ô! Minnelust en korte vreugd.	92

V.

Vrouw Moeder ik wil paren.	10
----------------------------	----

W.

Wel Dogter heb jy 'er de kiewel in 't gat.	7
Wilt vry aanhooren, Gy Quezels, enz.	14
Wy lagen al voor dat Ried.	25
Wel komt gy daar aan ryen.	41
Wat is de Liefde blind.	51
Waar blyft myn Herder.	57

Wat is het een heerlyk leven.	60
Waar schuil ik voor de lonken.	62
Wel lieve Kaatje, Gy zyt een Weduw-Vrouw.	67
Wie heeft zyn leven, zulk een klugt, enz.	70
Wat baart de Liefde al droefheid.	75
Wat is de Liefde zoet en vol genugten.	79

EYNDE.